

3. Tramitacions en curs

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma

3.01.02. Proposicions de llei

Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme

202-00029/13

PRESENTACIÓ: GP PSC-UNITS, GP ERC, GP JXCAT, GP CUP-NCG, GP ECP, GP CS, G MIXT

Reg. 29935 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 04.02.2022

A la Mesa del Parlament

Alícia Romero Llano, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Marta Vilalta i Torres, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Mònica Sales de la Cruz, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Eulàlia Reguant i Cura, portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, David Cid Colomer, portaveu del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, Ignacio Martín Blanco, portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans, Alejandro Fernández Álvarez (president-portaveu), portaveu del Grup Parlamentari Mixt, d'acord amb el que estableixen els articles 111.b i 112 del Reglament del Parlament, presenten la proposició de llei següent:

Proposició de llei de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme

Exposició de motius

I. Justificació de la llei

L'habitatge és un element essencial per a la vida de les persones, en la mesura que és un bé imprescindible per poder gaudir d'estabilitat, seguretat, intimitat i benestar. La manca d'una llar suposa no solament la privació d'un espai físic, sinó un obstacle insalvable al ple desenvolupament de la vida personal i familiar, així com a la participació plena de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social. Per tot això, les principals declaracions de drets actualment consagren el dret a gaudir d'un habitatge digne i sancionen el compromís dels poders públics de fer-lo efectiu.

No obstant això, la realitat és molt diferent i, malauradament, són molt nombroses les persones a qui els manca l'habitatge. És més, el sensellarisme és un fenomen que s'ha agreujat en els darrers temps com a conseqüència d'una diversitat de factors, entre els quals cal destacar la crisi econòmica, amb el creixement exponencial de les desigualtats socials que l'ha acompanyada; l'expansió de les polítiques neoliberals, que tendeixen a la recerca del màxim benefici individual i al desmantellament dels serveis socials; la continuïtat incessant dels moviments migratoris del camp vers les ciutats, amb el creixement desmesurat de moltes poblacions urbanes, o l'increment dels fluxos migratoris internacionals. L'augment del sensellarisme no és un fet aïllat, circumscrit a l'àmbit d'uns pocs estats, sinó que ha esdevingut un fet generalitzat, que trobem en molts països. D'altra banda, les inestabilitats que creen tots els factors esmentats i altres factors com, per exemple, la volatilitat de molts treballs a causa dels avenços tecnològics, fan que, en el moment present, el sensellarisme pugui abraçar un radi molt més ampli i variat de persones que amb anterioritat, de manera que les diferents manifestacions del sensellarisme són avui situacions en què gairebé qualsevol tipus de persona pot veure-s'hi abocada en el futur, amb independència de la seva posició social actual, cosa que genera inseguretat, incertesa, temor i ansietat en moltes persones, i les deixa en una posició d'extrema vulnerabilitat i fragilitat.

Les dades sobre la població en situació de carrer que aporten els serveis municipals de diferents ciutats del món són contundents. Per posar-ne algun exemple, a Londres la població en situació de carrer s'ha incrementat un 209% des del 2008, en haver passat de 3.472 persones a 10.726, el 2019; a París l'increment entre els anys 2008 i 2015 ha estat del 97%, de manera que la xifra de contactes amb la població a carrer l'any 2015 era de 16.738 persones; a San Francisco, als Estats Units, també s'ha viscut un augment notable, fins al punt d'haver-se quadruplicat la xifra de persones que dormen al carrer entre els anys 2008 i 2019, les quals han passat de 2.709 a 8.036. A Catalunya, les dades més importants les trobem a la ciutat de Barcelona, on, en els últims onze anys, s'ha passat de 562 persones contactades a carrer pel Servei d'Inserció Social el 2008 a 1027 persones el 2019, cosa que representa un increment del 66%. Altres ciutats com Lleida, Badalona i Sant Adrià del Besòs realitzen recomptes anuals que no superen el centenar de persones, i Tarragona i Girona només n'han realitzat puntualment, amb resultats de dimensions similars als dels tres municipis suara esmentats. L'any 2017, les estimacions per a les quatre capitals provincials catalanes eren les següents: Barcelona: 1026 persones haurien dormit al carrer, 415 persones en assentaments i 2006 allotjades en equipaments públics i privats; Girona: 60 persones haurien dormit al carrer, 58 en pisos ocupats i 124 allotjades en equipaments públics i privats; Lleida: 71 persones haurien dormit al carrer i 124 allotjades en equipaments; Tarragona: 49 persones haurien dormit al carrer. Convé advertir, tanmateix, que tant a Catalunya, com a la resta de l'Estat i, en general, a la gran majoria d'Estats, la comparació de dades entre municipis és complexa per la manca de metodologia comuna en la pràctica dels recomptes, normalment voluntaris, i pel fet que no tots els municipis monitoritzen el nombre de persones en situació de carrer. Cal afegir, a més, l'escassetat de dades sobre el nombre de persones que, sense estar al carrer, es troben en situació de sensellarisme. Així mateix, cal tenir en compte que sovint les xifres disponibles són sensiblement inferiors a la xifra real, com a conseqüència de la falta de recursos i de mancances metodològiques.

La gravetat i la dimensió del sensellarisme ha obligat aquests darrers anys els poders polítics a reaccionar. Les institucions europees s'han pronunciat en diverses ocasions assenyalant la necessitat de superar un model tradicional fonamentat en la gestió del sensellarisme per a avançar vers un model adreçat a la seva erradicació. Es tracta, per tant, de l'adopció de mesures que no es limitin a assegurar la mera subsistència o supervivència de les persones quan es troben en aquella situació, sinó que forneixin les eines precises per a aconseguir la reintegració plena de totes les persones que es troben en situació d'extrema vulnerabilitat i de sensellarisme.

Davant de l'increment incessant de persones sense llar en les grans ciutats europees, el Parlament Europeu, reiterant allò que ja havia proposat en una Resolució anterior de 14 de setembre de 2011, aprovà, el 16 de gener de 2014, la Resolució 2013/2994 [RSP], sobre una estratègia de la UE per a les persones sense llar, en la qual, a més de fer una rastellera de peticions adreçades als estats membres perquè adoptin tota una sèrie de mesures favorables a les persones sense llar, insta la Comissió a elaborar sense demora una estratègia de la UE per a aquestes persones.

Poc després, el Comitè Europeu de les Regions (CDR), en qualitat d'alt organisme consultiu que representa els ens regionals i locals d'Europa, elaborà el Dictamen Estratègia europea per a les persones sense llar (2014/C 271/07) publicat al Diari Oficial de la Unió Europea C 271/36, de 19 d'agost de 2014. En aquest document es considera totalment inacceptable que en els ens territorials de la UE encara hi hagi persones que visquin al carrer, cosa que posa en perill la seva salut i la seva vida, i es constata que el problema de les persones sense llar és la forma més extrema de pobresa i exclusió social. El Comitè alerta del fet que, si bé són els estats membres, i més concretament els ens territorials, aquells qui tenen la responsabilitat directa de lluitar contra el problema de les persones sense llar, cal reforçar el paper de la Comissió Europea en l'elaboració de polítiques relacionades amb aquest àmbit, en

l'establiment de cooperacions a nivell europeu i en la difusió de bones pràctiques, respectant el principi de subsidiarietat. Es tracta, doncs, d'un problema de dimensió europea (i també mundial) en el qual els ens territorials, com és el cas de la Generalitat de Catalunya i dels ens locals de Catalunya, tenen una responsabilitat directa que s'ha de completar amb la dels estats i la de les institucions europees.

Per bé que no té valor jurídic vinculant, convé recordar que la Unió Europea proclamà, el 17 de novembre de 2017, mitjançant una declaració interinstitucional del Parlament Europeu, el Consell i la Comissió, el Pilar Europeu dels Drets Socials a la Cimera Social a favor de l'ocupació justa i el creixement celebrada a Gotemburg. Dels vint principis que conté, que han de guiar les polítiques europees i les dels estats membres, el dinovè es refereix específicament a l'habitatge i assistència per a les persones en situació de sensellarisme, bo i preveient que cal proporcionar accés a l'habitatge social o ajuts a l'habitatge de bona qualitat a les persones necessitades, així com facilitar a les persones en situació de sensellarisme un allotjament i els serveis adequats per a promoure la seva inclusió social.

Pel que fa a les iniciatives a nivell de l'Estat espanyol, cal esmentar l'Estratègia Nacional per a Persones sense Llar 2015-2020, document aprovat pel Consell de Ministres el 6 de novembre de 2015, que conté cinc objectius: la prevenció del sensellarisme; la sensibilització de la societat i la defensa enfront de la discriminació i dels delictes d'odi adreçats a les persones sense llar; la garantia de la seguretat de vida de les persones sense llar; la restauració del projecte de vida; i el reforçament del sistema públic d'atenció a les persones sense llar, la millora del coneixement de la problemàtica del sensellarisme i l'intercanvi d'informació i la seva avaluació.

Tot i que encara estigui en tramitació a les Corts Generals, val la pena esmentar la remissió per part del Govern espanyol de la Carta Social Europea (revisada) al poder legislatiu, perquè autoritzi la manifestació del consentiment de l'Estat per a obligar-s'hi. Si la iniciativa reïx, i segons quins siguin els termes de la ratificació, l'Estat espanyol podria quedar compromès a haver d'adoptar mesures destinades a afavorir l'accés a l'habitatge d'un nivell suficient, a preveure i pal·liar la situació de manca de llar de cara a eliminar progressivament aquesta situació, i a fer assequible el preu dels habitatges a les persones que no disposin de recursos suficients. Amb relació a la Carta Social Europea s'ha d'afegir que el Govern espanyol també ha acordat recentment autoritzar la signatura del Protocol Addicional a l'esmentada Carta pel qual s'estableix un sistema de reclamacions collectives.

Del conjunt d'iniciatives desplegades dins d'una part de l'àmbit territorial espanyol, val la pena destacar l'Estratègia Basca per a persones sense llar 2018-2021, impulsada pel Govern Basc i que estableix els eixos bàsics d'actuació següents: 1) la prevenció de les situacions d'exclusió residencial greu; 2) el desplegament de l'enfocament basat en l'habitatge; 3) la millora dels recursos i programes orientats a les persones en situació d'exclusió social greu en l'àmbit dels Serveis Socials; 4) el reforçament de la perspectiva de gènere en les polítiques de prevenció i abordatge de l'exclusió residencial; 5) la garantia de l'accés de les persones sense llar als drets de ciutadania mitjançant la regularització de la seva situació administrativa; 6) les millores sectorials en l'àmbit de la salut, la garantia d'ingressos i l'accés a l'ocupació; 7) L'accés de les persones sense llar a l'oci, l'educació i la participació social i política; 8) les millores en l'àmbit de la sensibilització i de la implicació de la comunitat en la prevenció i abordatge de les situacions d'exclusió residencial, i 9) les mesures de coordinació, seguiment, avaluació i gestió del coneixement.

A Catalunya s'han dictat algunes lleis que fan menció al sensellarisme, per bé que no n'afronten detingudament i específicament la problemàtica. És el cas, per exemple, de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, on trobem una definició de les persones sense llar. Per a la Llei del dret a l'habitatge, sense llar és «la persona o la unitat de convivència amb mancança manifesta d'un habitatge digne i adequat, ja que no disposa d'un domicili, viu al carrer o viu en un espai no

apte com a habitatge, d'acord amb el que estableix aquesta llei, i pateix l'exclusió social efectiva a causa de barreres socials o de dificultats personals per a viure de manera autònoma.» Tot seguit, la llei encara hi afegeix que «també tenen la condició de sense llar les persones que han estat objecte d'un procés de desnonament motivat per la impossibilitat acreditada de satisfer el lloguer.» (article 3, lletra *m*). Feta la definició, la llei s'hi refereix després quan, en definir l'allotjament dotacional com l'allotjament destinat a satisfer les necessitats temporals d'habitació de les persones per raons, entre altres, de requeriments d'acolliment o assistència social, inclou les persones sense llar entre les que requereixen assistència residencial (article 3, lletra *j*). També trobem les persones sense llar quan la llei estableix que el Pla territorial sectorial d'habitatge ha d'incloure, entre altres dades, «l'anàlisi de les dades demogràfiques bàsiques relacionades amb l'habitatge, especialment amb relació als col·lectius vulnerables», entre els quals esmenta expressament «els sense llar» (art. 12.2, lletra *f*). La llei també ordena «l'anàlisi de la situació dels sense llar» entre els continguts que ha de incorporar l'apartat d'anàlisi i diagnòstic dels plans locals d'habitatge (art. 14.5, lletra *a*). Finalment, i aquest és l'únic precepte que estableix mesures materials específiques per a les persones sense llar, la llei, en tractar dels habitatges d'inserció, disposa que «[e]n el marc dels programes socials d'integració i en els termes que determina la normativa vigent en matèria de serveis socials, les administracions competents han d'adoptar actuacions específiques de dotació d'habitatges d'inserció per als sense llar.» (art. 70.2).

El sensellarisme o les situacions d'exclusió residencial també són objecte de determinades mesures en l'àmbit dels serveis socials. En aquest sentit, la Llei del Parlament de Catalunya 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, preveu, dins de les situacions amb necessitat d'atenció especial, les necessitats socials i, entre aquestes, les relacionades amb la manca d'habitatge (art. 7, lletra *c*). La Cartera de Serveis Socials, en desplegar la prestació de serveis de l'apartat 1.1.3.2 («Servei de residència temporal per a persones adultes en situació de marginació») del Catàleg classificat de serveis i prestacions del Sistema Català de Serveis Socials contingut en l'annex de la llei, descriu aquesta prestació, que es garanteix, com el «servei d'acolliment residencial temporal i de suport a persones adultes en situació d'exclusió social que no disposen de condicions sociofamiliars i d'atenció per romandre al seu habitatge o [que és el cas que ara ens interessa] que no en disposen.» La prestació, inclou, per consegüent, les persones sense llar entre els possibles beneficiaris.

Encara en el plànol legislatiu, i en data més recent, el Parlament de Catalunya ha abordat el tema del sensellarisme amb la Llei 3/2018, del 23 d'octubre, de modificació de la Llei 14/2017, de la renda garantida de ciutadania. Segons explica el preàmbul de la llei, l'experiència permet constatar que hi ha persones que, tot i disposar d'un servei residencial, no tenen cobertes les necessitats bàsiques, o només les hi tenen d'una manera provisional. Aquest supòsit té lloc singularment en dos col·lectius concrets, un dels quals és el de les persones sense llar. Per aquesta raó, la nova llei preveu l'excepció per a aquestes persones del requisit de no ésser beneficiàries d'una prestació pública o privada de servei residencial permanent de tipus social, sanitari o sociosanitari per poder gaudir del dret a la renda garantida de ciutadania. Tanmateix, el dret a la renda garantida de ciutadania es condiciona en aquest supòsit excepcional al fet que aquelles persones segueixin un pla de treball vinculat a un procés d'emancipació i apoderament, amb un pronòstic de sortida en un termini de no més de dotze mesos, d'acord amb l'informe corresponent dels professionals del treball social i de suport social al servei residencial.

Finalment, cal esmentar la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació. Aquesta llei, que té com a objecte garantir el dret a la igualtat de tracte i a la no-discriminació, persegueix la finalitat d'evitar, entre altres formes de discriminació que recull, qualsevol manifestació d'aporofòbia o d'odi a les persones sense llar (art. 1.3, lletra *h*), d'aquí que defineixi el concepte d'aporofòbia (art. 4,

lletra d). En desplegar la igualtat de tracte i la no-discriminació en l'àmbit de l'habitatge, la llei té particularment presents les persones sense llar, en disposar que les polítiques d'habitatge han de tenir en compte «les necessitats dels grups amb més dificultats per a accedir a l'habitatge, especialment, les persones sense llar», i afegeix que la seva situació de discriminació «està directament vinculada a la manca d'habitatge, entre altres factors» (art. 14.1). Així mateix, quan mana que les autoritats competents en habitatge i ordenació urbana han d'aplicar totes les mesures necessàries per a «garantir la igualtat de tracte en l'accés, l'atribució, la disponibilitat, la qualitat i el gaudi de l'habitatge, especialment, a les persones més vulnerables», la llei inclou, entre aquestes, les persones sense llar (art. 14.2, lletra a). Una altra referència expressa a «les persones sense llar o en altres situacions de precarietat habitacional», la fa la llei per a l'àmbit de la salut, en incloure-les entre els grups de població amb necessitats sanitàries específiques per als quals el departament competent en matèria de salut ha de garantir accions «amb la finalitat de garantir-los l'accés als serveis sanitaris d'acord amb llurs necessitats i en condicions de gaudi efectiu.» (art. 11.3). Tot i que aquesta llei suposa un avenç efectiu i lloable, i traça alguns dels eixos i de les pautes que l'activitat pública ha de respectar, es circumscriu, pel seu objecte, a regular els efectes de la igualtat de tracte i la no-discriminació, de manera que no entra a regular directament, i quedava pendent de fer-ho, els aspectes substantius centrals del sensellarisme.

De l'àmbit parlamentari, i amb incidència política, cal també tenir present dues iniciatives: la Moció 212/X del Parlament de Catalunya, sobre la problemàtica del «sensellarisme», aprovada el 7 de maig de 2015, que instava el Govern de la Generalitat de Catalunya a impulsar de manera immediata, i en coordinació amb les entitats especialitzades de la societat civil i els ens locals, un recompte de totes les persones que no disposaven de sostre o habitatge o que en disposessin però fos insegur o inadequat, a constituir una plataforma o taula específica en l'àmbit del Grup de Treball per a la lluita contra la pobresa i per a la inclusió social a Catalunya, i a incloure un eix específic per a l'erradicació del «sensellarisme» en el Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya; i la Resolució 927/XII del Parlament de Catalunya, sobre la garantia residencial per a les persones sense llar, adoptada el 23 de setembre de 2020, per la qual s'insta el Govern de la Generalitat de Catalunya a, entre altres assumptes, fer una trobada integral a les principals ciutats de Catalunya de totes les persones que no tinguin habitatge, reforçar el model HousingFirst i impulsar el model HousingLed a tot Catalunya, i reforçar els equips d'intervenció professional al carrer per a, entre altres coses, facilitar l'accés a l'atenció a la salut mental.

En el nivell governamental destaca l'Acord del Govern de la Generalitat de Catalunya Acord GOV/161/2016, de 20 de desembre, pel qual s'aprova l'elaboració de l'Estratègia Integral per a l'Abordatge del Sensellarisme a Catalunya, amb l'objectiu de crear un marc d'actuació comú que defineixi les metodologies que cal emprar en l'atenció del col·lectiu de les persones sense llar, i que estableixi els recursos d'equipaments i de serveis que s'han d'activar a cada territori. De les mesures que ha de contenir l'Estratègia que precisen l'adopció de normes jurídiques per a poder ser efectives destaquen la redefinició de les tipologies de recursos existents i l'actualització de la Cartera de Serveis Socials, per tal de tenir-hi en compte la perspectiva de gènere i incloure-hi els dispositius assistencials de salut mental i d'addiccions, i el reconeixement dels drets de les persones sense llar, singularment la seva protecció enfront dels delictes d'odi i la seva participació en la definició i el seguiment de les actuacions.

De les iniciatives desplegades en l'àmbit local mereix especial atenció, per l'abast de les mesures i per la concreció de la programació, el Pla de lluita contra el sensellarisme de Barcelona 2016-2020 de l'Ajuntament de Barcelona, iniciativa pionera que per primer cop aborda d'una manera global el tractament del sensellarisme, en

aquest cas, atesa la competència territorial de l'administració autora, en l'àmbit del municipi de Barcelona.

El conjunt d'iniciatives i de normes ressenyades són lluny de donar una resposta satisfactòria i adient al fenomen del sensellarisme, com ho palesa l'augment incessant i accelerat de les persones sense llar. Si bé, com hem vist, existeixen lleis que recullen ocasionalment aspectes relacionats amb el sensellarisme, no existeix una llei que ho abordi específicament i de manera transversal.

La gravetat del fenomen, la seva especificitat i els buits legals existents justifiquen plenament l'aprovació d'un text legal que reguli de manera integral les tipologies de sensellarisme o de privació d'habitatge que gaudeixen d'uns trets comuns que en fan possible la regulació en un mateix text. D'altra banda, l'adopció d'un text legal ha de permetre posar llum a la invisibilitat del problema, invisibilitat que es fa més gran en el cas de les dones que es troben en aquella situació. En aquest sentit, una nova llei també ha de servir per a superar la manca de polítiques específiques de gènere en aquest camp. Així mateix, l'aprovació d'un text legal encaminat a erradicar el sensellarisme ha esdevingut encara més justificat i urgent d'ençà de la irrupció de la pandèmia generada per la COVID-19. Perquè aquesta pandèmia ha posat de manifest la fragilitat i la vulnerabilitat extremes de les persones sense cap altra alternativa que la de viure al carrer, mentre era inexcusable, i així ho ordenaven les autoritats públiques, el confinament de tota la població. De fet, entre els molts dèficits concrets que s'han evidenciat durant la pandèmia causada per la COVID-19 val la pena destacar, d'una banda, la manca de recursos de primera necessitat per a una població que no només és vulnerable sinó que no té on confinar-se, i, de l'altra, la dificultat de saber el nombre de persones en situació de carrer que hi ha en els municipis, cosa que ha menat a molts d'ells a delegar la comesa de trobar-los als serveis d'emergència, els quals han assumit la tasca d'acompanyar aquelles persones als recursos assistencials. La llei destina un precepte a la regulació de les situacions de crisi sanitària extraordinària, i d'extraordinària i urgent necessitat, i incorpora l'obligació legal d'efectuar recomptes de contrast, i l'obligació d'efectuar la recollida de determinades dades per part dels equips de carrer, cosa que ha de permetre tenir coneixement del nombre de persones en situació de carrer. Aquesta dada és cabdal, tant per poder programar actuacions adequades, com perquè la implementació de determinats instruments previstos en la llei i la satisfacció de determinades prestacions i obligacions que s'hi contenen depèn del nombre de persones que en un municipi es troben en situació de sensellarisme, entre les quals cal comptabilitzar les persones que es troben en situació de carrer. Per aquest motiu, la llei habilita l'administració pública de la Generalitat de Catalunya per a exercir la potestat d'execució subsidiària en el cas en què un municipi que hi està obligat incompleixi el deure de fer periòdicament el recompte de contrast de les persones que hi viuen al ras.

El problema central del sensellarisme rau en l'habitatge, en la manca d'habitatge assequible. Per tal d'investir aquesta mancança, aquests darrers anys el Parlament de Catalunya ha dictat nombroses normes legals en matèria d'habitatge i ha modificat manta vegada la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge. Aquelles normes i aquestes modificacions, recorregudes en part davant del Tribunal Constitucional, i parcialment anul·lades o suspeses, han permès temperar algunes situacions, però han aportat ben poc a la població que ja es troba al carrer, ja que anaven sobretot destinades al real·lotjament de persones o unitats familiars en risc de perdre l'habitatge habitual, a causa, entre altres, d'execucions hipotecàries o de desnonaments per impagament de les rendes de lloguer. El mateix podem dir de la normativa estatal promulgada aquests darrers anys. La darrera modificació a la Llei del Parlament de Catalunya 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, feta pel Decret Llei 50/2020, de 9 de desembre, de mesures urgents per estimular la promoció d'habitatge amb protecció oficial i de noves modalitats d'allotjament en règim de lloguer, fa palesa, amb les referències expressos, d'altra banda lícites, a «l'emancipació dels joves» i a «la gent

gran», la tendència de les autoritats a oblidar, en adoptar mesures legals concretes, el sensellarisme crònic.

Aquests darrers anys, la magnitud i la gravetat del sensellarisme ha obligat les organitzacions i les entitats privades sense ànim de lucre dedicades a l'atenció de les persones sense llar a intensificar la seva activitat, i ha esperonat la proliferació de noves organitzacions i entitats, i singularment d'unions i grups sense personalitat jurídica, les quals s'han afegit en l'empara d'aquelles persones. La tasca, el coneixement i l'experiència acumulats per les organitzacions i entitats, el grau de conscienciació social que han generat amb les seves campanyes i crides, la presa de consciència del problema per part d'algunes administracions, i la posada en pràctica d'algunes mesures concretes per a fer-hi front, han creat un entorn favorable i suficientment madur perquè, més enllà de les actuacions, mesures administratives i materials concretes, i plans i programes existents, s'adopti un text legislatiu destinat a facilitar la vida de les persones en situació de sensellarisme que s'encamini, alhora, a procurar-los i garantir-los un habitatge autònom. Avui, doncs, ha esdevingut inexcusable i inajornable el fet de dotar-se d'un instrument legal que ho faci possible. El sensellarisme no tan sols corroeix a les persones sense llar que el pateixen directament, sinó que també corroeix moralment a tota la societat que el tolera. Per això mateix, és indispensable posar-hi fi.

Aquesta llei, que neix per a donar resposta a la necessitat imperiosa assenyalada, i que està en línia amb els objectius de l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 25 de setembre de 2015, s'estructura en sis títols, amb els seus corresponents capítols: títol I «Disposicions generals»; títol II «Les organitzacions i les entitats legalment reconegudes»; títol III «Drets de les persones en situació de sensellarisme»; títol IV «Actuacions, serveis i planejament de l'activitat de les administracions públiques»; títol V «Disposicions d'organització administrativa i de finançament dels serveis», i títol VI «Mesures i mecanismes per a afavorir i garantir el compliment de la llei», als quals encara s'afegeixen quatre disposicions addicionals i disset disposicions finals.

II. Finalitat, objecte i àmbit d'aplicació de la llei

El Títol I de la llei, la rúbrica del qual és «Disposicions generals», conté la finalitat, l'objecte i l'àmbit d'aplicació de la Llei, i defineix allò que cal entendre per «sensellarisme» als efectes de la llei, sobre la base de la tipologia de situacions de privació d'habitatge anomenada ETHOS.

Aquesta llei no és una llei d'habitatge, ni pretén ser-ho. Per bé que sigui cert que la causa central de la majoria de manifestacions del sensellarisme ragui principalment en la manca d'habitatge assequible, també és veritat que la superació del sensellarisme no és, ni de lluny, només una qüestió d'habitatge. Això sí, aquesta llei òbviament ha d'entroncar amb la legislació d'habitatge si, al capdavant, vol garantir-lo, i aquest enllaç i aquesta garantia la llei la basteix a través de la figura dels habitatges d'inserció prevista en la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, i dels tipus d'habitatges que hi puguin ser equiparables.

El fenomen del sensellarisme respon a una diversitat de situacions i causes que no poden ser objecte de simplificació, donat que, altrament, es pot produir l'estigmatització de les persones. Aquesta llei no s'ocupa de totes les manifestacions del sensellarisme o de l'exclusió residencial o de la privació d'habitatge. En realitat només s'ocupa de les tres primeres categories operatives de les 13 que recull la tipologia o classificació de les situacions de privació d'habitatge anomenada ETHOS (European typology of homelessness and housing exclusion), elaborada des de la societat civil per la Federació Europea d'Organitzacions Nacionals que Treballen amb Persones Sense Llar (FEANTSA). Aquestes tres primeres categories operatives d'ETHOS són les següents: 1. Persones que viuen al ras; 2. Persones que passen la nit en centres nocturns, d'emergència o refugis, i 3. Persones que viuen en allotjaments, o

equipaments per a persones sense llar. La llei, tanmateix, les agrupa en dues situacions: la de les persones que viuen al ras, i la de les persones que, per la circumstància de no disposar d'una llar, pernocten en pensions, hotels, albergs, establiments residencials, allotjaments dotacionals, habitatges d'inserció o en algun altre tipus d'allotjament o habitatge equiparable, o en allotjaments d'emergència o d'urgència i centres de baixa exigència, amb l'ajuda de les administracions públiques de Catalunya, o d'organitzacions i entitats legalment reconegudes, o d'unions i entitats sense personalitat jurídica, i que, sense aquest ajut, viurien al ras.

La circumstància que la llei només s'ocupa d'una part del sensellarisme, o de l'exclusió residencial o de la privació d'habitatge, en lloc d'abordar totes les seves manifestacions, no és un fet arbitrari, sinó un fet volgut que respon a criteris objectius. Les tres categories operatives que la llei regula, agrupades en dues situacions, corresponen a les manifestacions de sensellarisme que, en general, podem convenir a qualificar com a més greus, i, en qualsevol cas, són les més òrfenes i necessitades de legislació específica. Encara que l'escalat de les categories operatives de la classificació ETHOS no es fonamenti explícitament en la gravetat, no és casual que les situacions adoptades per la llei siguin precisament les tres primeres d'aquella classificació.

Així mateix, la llei també es circumscriu a les tres categories esmentades, en lloc d'abraçar-les totes, perquè les tres que la llei abasta tenen unes característiques que en faciliten el tractament homogeni i integral en un mateix text legal, mentre que l'heterogeneïtat i la especificitat de la problemàtica subjacent en les altres categories fa inviable abordar-les de manera plena i coherent en un mateix text. Òbviament, aquesta circumstància no implica que les administracions no hagin de tenir en compte la resta de situacions ni ha d'impedir un tractament integral del fenomen més ampli.

Per tal d'alleugerir el text, i facilitar-ne la sistemàtica, la llei aplega les dues situacions de privació d'habitatge que tracta (o les tres categories) sota un mateix concepte que denomina «sensellarisme». Per això la llei va destinada a les persones en situació de sensellarisme, les quals en són les beneficiàries. Vist el contingut del concepte «sensellarisme» en la llei, convé precisar i advertir que aquest contingut no abraça totes les manifestacions de l'exclusió residencial o de la privació d'habitatge, i que és conscientment més restrictiu que el concepte de sensellarisme que s'infereix de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, en virtut de la definició àmplia que aquesta llei fa de l'expressió «sense llar» en l'article 3, lletra *m*, que ja s'ha reproduït més amunt. En canvi, el contingut del concepte «sensellarisme» de la llei és molt semblant, si bé no coincideix exactament, amb el del concepte «exclusió residencial» de la Llei 4/2016, del 23 de desembre, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió residencial. Aquesta llei defineix la situació d'exclusió residencial com «la situació en què es troben les persones o unitats familiars que no disposen d'habitatge, o han perdut la propietat o la possessió immediata de l'immoble que és llur habitatge, i que no tenen un habitatge alternatiu ni ingressos suficients per a aconseguir-ne un de digne i adequat, amb un nivell d'ingressos inferiors a l'indicat per la lletra *e* [lletra que es remet a la situació econòmica personal a què fa referència la Llei 24/2015]».

La llei posa el focus en les situacions de les persones. Qualsevol persona pot veure's exposada per múltiples i diversos factors a una situació d'exclusió social que la porti a una vida precària, a la pobresa i, finalment, a la manca d'una llar. Per tal de defugir qualsevol estigma o assenyalament, la llei opta, doncs, per centrar-se en les persones a través de les situacions.

La llei té com a finalitat l'erradicació de les modalitats de privació d'habitatge que abraça. Conscient que l'acompliment d'aquesta finalitat requereix notables esforços i exigeix el transcurs d'un cert temps, persegueix també altres finalitats que cal assolir en l'endemig: l'atenció de manera real i efectiva de les persones en situació de sensellarisme, el reconeixement de drets i la prestació de serveis que els garanteixin una vida digna, i la garantia d'un espai residencial digne.

III. Organitzacions i entitats legalment reconegudes

El Títol II es refereix a «[l]es organitzacions i les entitats legalment reconegudes» amb l'objectiu d'aprofitar les sinergies vingudes de la societat civil que s'ha organitzat per tal de donar una resposta a les necessitats del sensellarisme. Aquesta regulació no pretén delegar en elles la feina que correspon a les administracions, ni tampoc la privatització, sinó unir tots els esforços per tal de combatre amb èxit el fenomen del sensellarisme, i permetre una col·laboració pública privada més eficaç entre les organitzacions i les entitats, i les Administracions públiques competents en la matèria.

El fet que determinades organitzacions i entitats puguin participar en l'exercici de funcions públiques rellevants justifica la creació d'una categoria diferenciada dins de les organitzacions i entitats legalment reconegudes, la de les entitats habilitades, a les quals s'exigeix una sèrie de requisits que acreditin la seva capacitat i suficiència de mitjans per a poder exercir-les. Això no impedeix que les altres organitzacions i entitats, així com els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica disposin d'un marge molt ampli per a poder intervenir i actuar en l'àmbit de les persones en situació de sensellarisme. La llei cerca optimitzar i treure rendiment de l'esforç de tothom, sense defugir les responsabilitats que tenen les administracions públiques implicades.

IV. Drets de les persones en situació de sensellarisme

El Títol III tracta dels «Drets de les persones en situació de sensellarisme». En fer-ho, enumera, d'una banda, drets que les persones en situació de sensellarisme ja tenen reconeguts en comú amb els altres ciutadans; de l'altra, en reconeix de nous i específics per a aquelles persones. L'enumeració de drets ja existents no vol ser solament una mer llistat, sinó un instrument destinat a recordar-los, i facilitar-ne la identificació, la concreció i l'eficàcia. L'extrema vulnerabilitat de les persones que es troben en situació de sensellarisme els en dificulta l'exercici. Amb el catàleg, se'n recorda l'existència i s'obliga les administracions públiques de Catalunya a vetllar perquè les persones en situació de sensellarisme els puguin exercir de manera real i efectiva. Convé destacar, així mateix, que una part significativa d'aquests drets tenen caràcter prestacional i, per tant, exigeixen una actuació material de les administracions públiques que s'ha de traduir en una millora de la vida de les persones.

La llei, però, també consagra nous drets específics per a les persones en situació de sensellarisme. Concretament: el dret a un espai residencial digne, el dret a un centre de baixa exigència, el dret a un títol de transport gratuït, el dret als serveis de consigna, bugaderia i dutxa, el dret a l'espai públic, que té diferents manifestacions, i el dret a la prestació del servei de tanatori. Tots ells tenen naturalesa o manifestacions prestacionals.

Entre les mesures rellevants per a assegurar els drets de les persones que es troben en situació de sensellarisme figura l'acompliment de l'obligació de l'empadronament en tant que és la porta per a l'accés a molts dels drets i a moltes de les prestacions. Aquesta qüestió la regula la Llei estatal 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, i, en ser una competència concurrent entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya, correspon a aquesta el desplegament legislatiu de les bases. Fent ús de la competència per a desplegar les bases, la llei dedica un article a l'empadronament. Per cert, amb relació a l'empadronament, convé recordar la Resolució de la presidència de l'Institut Nacional d'Estadística i de la Direcció General de Cooperació Autònoma i Local, de 17 de febrer de 2020, per la qual es dicten instruccions tècniques als Ajuntaments sobre la gestió del padró municipal, perquè tracta específicament l'empadronament de persones sense domicili, i hi indica que els infrahabitatges, i fins i tot l'absència total de sostre, poden i han de figurar com a domicilis vàlids en el Padró. D'acord amb els criteris legals previstos s'ha d'acceptar com a domicili qualsevol direcció on efectivament visquin els veïns, i es pot recór-

rer, i cal fer-ho, a un «domicili fictici» en els supòsits en què una persona mancada de sostre resideixi habitualment en el municipi i sigui coneguda dels serveis socials corresponents.

Respecte dels drets específics que la llei crea, destaca pel damunt de tot el dret a un espai residencial digne, atenent que aquest espai esdevé la clau de volta del sistema de la llei.

La llei defineix l'espai residencial digne com un espai cobert, d'ús individual o col·lectiu, amb dimensions i condicions suficients per a desenvolupar-hi la vida privada amb respecte al dret a la intimitat, amb disponibilitat d'ús les 24 hores del dia, que compta, com a mínim, amb llit, llum, temperatura confortable, accés als serveis d'aigua corrent, rentamans, inodor i dutxa, i amb espai per a tenir-hi objectes personals. D'acord amb la pròpia llei, l'espai residencial digne gaudeix d'una gran versatilitat, ja que, en la mesura que respecti les característiques de la definició, pot consistir tant en un espai al si d'una pensió, com a l'interior d'un hotel, d'un alberg, d'un establiment residencial, d'un allotjament dotacional, o en un habitatge d'inserció, o, encara, en qualsevol altre tipus d'allotjament o habitatge que els sigui equiparable.

Com que la prestació del servei d'espai residencial digne està configurada com a dret subjectiu, la llei, en tant que disposa en l'apartat 2 de la disposició final setzena que el dret de les persones en situació de sensellarisme a un espai residencial digne tindrà plens efectes un cop transcorreguts dos anys a comptar des de la seva entrada en vigor, es proposa eliminar indefectiblement en un termini de dos anys la situació de sensellarisme que consisteix en viure al ras. I és que, en el cas que no es garanteixi la prestació del servei d'espai residencial digne, la persona afectada podrà exigir-la davant dels tribunals, en haver estat reconeguda com a dret subjectiu.

Ara bé, la llei també articula l'espai residencial digne com la via que ha de permetre acabar definitivament amb l'altra manifestació de sensellarisme que aborda. Això pot sorprendre, perquè en aquesta altra manifestació de sensellarisme les persones ja disposen d'un espai on viure i, per tant, el fet que la llei els garanteixi un espai residencial digne sembla que únicament els millora la seva situació d'allotjament a través de les característiques que han de tenir obligatòriament aquests espais per tal de ser considerats dignes i en el fet que es garanteix la continuïtat o permanència del servei mentre perduri la situació. De totes maneres, a la llei, i aquí s'hi troba l'element clau, no li és indiferent la tria de la modalitat d'espai residencial digna que cal promoure i, per aquest motiu, ordena que en la programació dels espais residencials dignes que han de contenir els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme, i aquesta és una funció cabdal dels Plans, s'hi prioritzin les modalitats que millor garanteixin l'autonomia de les persones beneficiàries. Això significa que cal promoure la modalitat dels habitatges d'inserció, normalment en règim de lloguer, o qualsevol altre tipus d'allotjament o d'habitatge que s'encamini decididament a fer possible l'autonomia personal del beneficiari. D'aquesta manera la llei connecta amb la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge i obliga a activar el desplegament dels habitatges d'inserció que aquesta preveu en favor de les persones sense llar en l'apartat 2 de l'article 70. Per tal que l'activació sigui realment efectiva per a les persones en situació de sensellarisme, l'apartat 3 de la disposició final vuitena de la llei constreny el Govern de la Generalitat de Catalunya a presentar al Parlament de Catalunya, en el termini màxim de vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, un projecte de llei que modifiqui la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, en aquella direcció.

La llei, per consegüent, no neix tan sols per a assistir a les persones en situació de sensellarisme, sinó també, i aquest és el seu gran objectiu, per a erradicar aquesta situació. D'aquí que, com anuncia el seu títol, les seves mesures tenen una pretensió transitòria, en lloc d'una vocació permanent.

Per a garantir que la prestació de l'espai residencial digne sigui un dret subjectiu, la llei li atorga la naturalesa de prestació garantida, i incorpora en la Cartera de

Serveis Socials les modalitats de prestació que consisteixen en pensió, hotel, alberg, establiment residencial, allotjament dotacional o qualsevol altre tipus d'allotjament o habitatge que sigui equiparable. Aquesta incorporació es tributària del fet que els espais residencials dignes són concebuts com a servei i prestació socials de caràcter bàsic en la mesura que fan front a situacions d'extrema emergència a les quals han de donar resposta les administracions públiques. En canvi, la llei deixa fora de la Cartera de Serveis Socials la prestació de l'espai residencial digne a través dels habitatges d'inserció o a través de qualsevol altre tipus d'habitatge equiparable que permeti l'autonomia personal, en considerar que la gestió d'aquest tipus d'habitatges ja té la seva pròpia articulació a través de la Xarxa d'habitatges d'inserció social, i el seu propi règim jurídic. Per això, pel que fa al règim jurídic dels espais residencials dignes en la modalitat d'habitatge d'inserció, la llei es remet a la normativa específica d'aquests habitatges, si bé introdueix regles particulars sobre les prestacions econòmiques i ajuts al pagament del lloguer o del cost d'un altre règim d'ús, i amb relació a l'adjudicació i l'accés, per al supòsit en què els beneficiaris resultin ser persones en situació de sensellarisme.

Dins del conjunt de drets recollits o consagrats en el títol III de la llei, destaca també, pel seu caràcter innovador, el dret a l'espai públic, que, amb les seves múltiples facetes, és una manifestació del dret a la ciutat, i implica la prohibició de discriminació a les persones en situació de sensellarisme.

L'arquitectura o el disseny hostil concebuts per a excloure les persones que es troben en situació de sensellarisme esdevé una pràctica reprovable que l'ordenament jurídic ha de combatre tant en les construccions privades contigües amb l'espai públic com en el mobiliari urbà. Amb aquest objectiu, la llei preveu la interdicció d'aquelles pràctiques a través de la nul·litat dels contractes que les contenen.

En l'àmbit del dret a la ciutat també cobren rellevància les ordenances de convivència ciutadana o que regulen l'ús de l'espai públic. La llei prohibeix a les ordenances que tipifiquin com infracció administrativa la pràctica de la mendicitat, llevat que suposi l'exercici de violència, intimidació, coacció, extorsió o frau, o s'inscrigui en xarxes de delinqüència organitzada, així com les conductes de les persones en situació de sensellarisme que consisteixin a menjar i beure en l'espai públic, a utilitzar les fonts públiques per a la higiene mentre no es garanteixi el servei de dutxa, i la satisfacció de necessitats fisiològiques mentre no s'hagi fet efectiva la xarxa pública de serveis higiènics a què fa referència l'apartat 3 de l'article 17 de la llei. També cal que les ordenances recullin les situacions de sensellarisme, i, si esqueia, la circumstància que les sancions aplicables impedeixen o dificulten la reinserció social, a l'hora d'excloure o modular la responsabilitat administrativa sancionadora. La llei participa del criteri que la potestat sancionadora s'ha de configurar com a ultima ràtio, cosa que comporta que l'actuació administrativa cal exercir-la d'acord amb el principi de proporcionalitat i a través dels criteris de prevenció, advertència i reconducció d'aquestes situacions als serveis socials. També es preveu expressament la possibilitat que els òrgans instructors dels procediments per infraccions de les ordenances de convivència ciutadana o que regulen l'ús de l'espai públic procedixin a l'arxiu de les actuacions si resultava que les ordenances no recollien les exclusions o les modulacions de la responsabilitat administrativa sancionadora abans esmentades. D'aquesta manera es vol evitar que la imposició de sancions administratives esdevingui ineficaç, així com que aquestes impedeixin la plena reintegració a la societat de les persones en situació de sensellarisme.

V. Actuacions, serveis i planejament de l'activitat de les administracions públiques

El Títol IV, «Actuacions, serveis i planejament de l'activitat de les administracions públiques», delimita les diverses actuacions, serveis i instruments que la llei preveu i articula per a poder satisfer els drets reconeguts en el títol anterior, al mateix temps que posa en relleu la importància de la planificació per a fer front al sensella-

risme. Per tal de fer efectius aquells drets resulta necessari delimitar amb claredat quines responsabilitats assumeixen les administracions públiques implicades per raó de la matèria, i planificar-ne adequadament les actuacions.

Pel que fa a les actuacions, destaquen, entre altres qüestions: l'obligació legal i periòdica de la realització de recomptes de contrast i d'enquestes en els municipis de més de 50.000 habitants, i la recollida de dades per part dels equips de carrer, en els municipis de més de 50.000 habitants amb més de 20 persones en situació de sensellarisme; l'obligació de prestar assistència sanitària a les persones trobades en la via pública, o en qualsevol altre espai, quan existeixi risc immediat greu per a la seva integritat física o psíquica i no sigui possible aconseguir la seva autorització; la institucionalització i la previsió de les situacions d'episodis climàtics extrems, de crisi sanitària extraordinària, i d'extraordinària i urgent necessitat, amb les obligacions corresponents per a les administracions o autoritats competents; i la regulació dels equips de carrer, de naturalesa interdisciplinària, formats per treballadors socials, psiquiatres, experts en reducció de danys i personal de seguretat i prevenció. A través d'ells es canalitza l'obtenció de dades i la realització d'enquestes, i a ells els correspon el seguiment de casos personalitzats i el contacte de carrer i l'acompanyament de les persones en situació de sensellarisme. La llei és conscient que la problemàtica que acompanya a les persones en situació de sensellarisme no és tan sols un problema de manca d'habitatge, sinó que, malauradament, el deteriorament sofert per aquestes persones sol precisar la col·laboració dels serveis socials i dels serveis sanitaris i de salut mental.

Quant als serveis, la llei estableix una regulació específica dels centres de baixa exigència, centres que han de garantir tots els municipis de més de 50.000 habitants, i que són configurats com a prestació garantida i temporal i servei bàsic, que s'incorpora a la Cartera de Serveis Socials. En matèria de transports, la llei preveu la gratuïtat dels transports públics col·lectius urbans de viatgers, per a garantir el dret a la mobilitat a les persones en situació de sensellarisme. Amb relació al transport també adopta mesures per a lluitar contra la pràctica reprovable d'alguns municipis que consisteix en el desplaçament de persones en situació de sensellarisme amb la intenció d'allunyar-les del terme municipal i així defugir les pròpies responsabilitats.

El tema dels serveis es complementa amb el de dutxa per als municipis de més de 10.000 habitants, els de consigna i bugaderia per als municipis amb més de 1.000 habitants, i amb l'accés a una alimentació digna.

Respecte als instruments, sobresurten els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme que han d'elaborar i aprovar els municipis de més de 50.000 habitants i que compten amb més de 20 persones en situació de sensellarisme.

Mentre l'espai residencial digne s'erigeix en la prestació central per a erradicar la manca de sostre i en l'eina destinada a aconseguir l'erradicació del sensellarisme en el seu conjunt, els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme són l'instrument principal que la llei basteix per a fer-ho possible en els municipis més afectats pel sensellarisme. D'aquí la seva importància i d'aquí que la llei en reguli detalladament el contingut. Ja ha estat comentada la seva funció primordial en la programació dels espais residencials dignes. Però la importància dels Plans d'actuació municipal rau també en el fet que han de preveure inexcusablement, a través de les programacions de les actuacions que han de contenir, les quals abracen el conjunt de serveis garantits per la llei, totes les necessitats i exigències que requereixi en cada cas la perspectiva de gènere, inclusivament el fet d'haver de disposar, en el cas de les dones, d'espais adequats o diferenciats que els permetin poder reconstruir el seu projecte vital, i que garanteixin la intimitat i el desenvolupament personals.

En matèria de gènere, també és a través dels Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme que s'han d'arbitrar les mesures encaminades a escometre el fenomen de la invisibilitat de les dones que es troben en situació de sensellarisme. Coherent amb això, la llei mana aplicar als equips de carrer la perspectiva de gènere en l'exer-

cici de les seves funcions per tal de dimensionar i donar visibilitat al sensellarisme femení. En definitiva, la llei és conscient del fet que la feminització de la pobresa s'ha incrementat de manera significativa en els darrers anys, i és coneixedora del fet que la fragilitat i la vulnerabilitat es fan més intenses quan la persona en situació de sensellarisme és una dona, a causa de trobar-se exposada en molts casos a la violència masclista, a la pressió sexual, a una inseguretat major i a un deteriorament més gran de la salut. Tots aquests factors reclamen la necessitat d'aportar una perspectiva de gènere al sensellarisme, cosa que cal tenir en compte a l'hora de tractar la discriminació de les persones en situació de sensellarisme des d'una perspectiva múltiple i intersectorial.

Amb la institucionalització dels Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme que la llei fa extensiva a tots els municipis de més de 50.000 habitants que compten amb més de 20 persones en situació de sensellarisme, la llei encara persegueix un altre objectiu, com és el de posar fi al fet que l'adopció per aquells municipis de mesures destinades a fer front al sensellarisme pugui dependre de la sensibilitat que a cadascun d'ells els susciți la matèria.

Per al control de les actuacions de les administracions públiques la llei preveu la intervenció del Síndic de Greuges a través de la realització periòdica d'un informe especial; la del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que ha de vetllar pel tractament que en donin els mitjans de comunicació i la publicitat, i la de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. La intervenció d'aquests òrgans de rellevància estatutària fa palesa la necessària implicació de tots els poders públics per a fer front amb garanties al sensellarisme i garantir els drets de les persones que es troben en aquesta situació.

VI. Disposicions d'organització administrativa i de finançament dels serveis

El títol V, «Disposicions d'organització administrativa i de finançament dels serveis», conté les normes d'organització administrativa específiques que el legislador creu necessàries per a la correcta execució de la llei. En aquest sentit, crea la Comissió interdepartamental de les polítiques per a les persones en situació de sensellarisme, que és un òrgan col·legiat encarregat de la coordinació entre els diversos departaments de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya per tal d'executar amb coherència les polítiques i les accions en aquell àmbit; l'òrgan unipersonal coordinador, amb nivell de director general i amb dependència jeràrquica directa del titular del departament competent en matèria de serveis socials, al qual s'atribueixen importants funcions executives, i la Comissió interadministrativa per a la lluita contra les situacions de sensellarisme, òrgan col·legiat interadministratiu d'informació, deliberació, seguiment, reflexió i col·laboració entre les diferents administracions públiques competents en matèria de sensellarisme. Per al cas que s'incompleixin les competències pròpies la llei preveu la tècnica de la substitució, i recull la figura de l'encàrrec de gestió per al supòsit que no s'estigui en condicions d'assumir-les. La llei també preveu la cooperació i la col·laboració interadministrativa mitjançant la celebració de convenis.

Als òrgans esmentats, cal encara afegir el Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme, que és un òrgan col·legiat de participació de les organitzacions i entitats legalment reconegudes, i en el qual també hi són representats els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica que tenen cura de les persones en situació de sensellarisme.

En aquest mateix títol V, la llei basteix mecanismes per a garantir la suficiència financera de les administracions locals i fixa el marc en el qual s'ha de correspondre a l'administració pública de la Generalitat de Catalunya.

Finalment preveu la col·laboració amb les corporacions de dret públic, i, en particular, amb els col·legis de l'advocacia en tasques d'orientació, assessorament i defensa jurídiques.

VII. Mesures i mecanismes per a afavorir i garantir el compliment de la llei

En el Títol VI la llei estableix les «mesures i mecanismes per a afavorir i garantir el compliment de la llei», entre les quals destaca el règim d'infraccions i sancions específicament destinat a combatre l'aporofòbia i a protegir les persones en situació de vulnerabilitat i fragilitat, com són les persones en situació de sensellarisme. L'expressió aporofòbia, encunyada des de l'àmbit de la filosofia, pretén conceptualitzar les actituds basades en el rebuig, el menyspreu o l'odi envers les persones pobres.

Rellevant és també el reconeixement de la qualitat d'interessades per a la defensa d'interessos col·lectius vinculats a les persones en situació de sensellarisme a les organitzacions i entitats legalment reconegudes que compten amb el títol d'entitat habilitada. Cal recordar que en moltes ocasions la vulneració de drets de les persones que es troben en situació de sensellarisme no és recorreguda davant de les vies administratives i jurisdiccionals previstes per l'ordenament jurídic vigent a causa de la fragilitat de les persones afectades. Per aquesta raó es considera també necessari conferir a aquelles organitzacions i entitats la legitimació per a defensar els drets i interessos legítims col·lectius de les persones en situació de sensellarisme davant de la jurisdicció contenciosa administrativa. La llei també recorda la possibilitat que aquelles organitzacions i entitats puguin representar en els procediments administratius les persones que es troben en situació de sensellarisme amb la finalitat de fer valer els drets i els interessos legítims d'aquestes.

Com a garantia del compliment de les obligacions establertes en la llei, aquesta preveu un règim administratiu sancionador. Des del dret penal, el legislador estatal ha previst una sèrie d'infraccions penals com l'assetjament o els anomenats delictes d'odi amb la intenció de protegir, entre altres, a les persones que es troben en situació de sensellarisme. No obstant això, la llei creu també oportú protegir a aquestes persones amb l'establiment d'un règim d'infraccions i sancions administratives que complementi l'acció realitzada des del dret penal.

VIII. Disposicions addicionals i finals

Quatre disposicions addicionals i disset disposicions finals complementen i completen el text de la llei. Algunes les disposicions finals modifiquen lleis sectorials vigents per a adaptar-les i harmonitzar-les al contingut d'aquesta llei. En concret, les lleis objecte de modificació són les següents: la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, la Llei de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, la Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris, i la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic. Val la pena destacar també les modificacions que dues disposicions finals fan a la Cartera de Serveis Socials per a incorporar-hi la prestació del servei d'espai residencial digne, en quatre de les seves modalitats, i la prestació del servei de centre de baixa exigència, i la creació d'una nova prestació social de caràcter econòmic per a facilitar l'accés a un espai residencial digne en modalitat d'habitatge d'inserció.

IX. Competència

Aquesta llei es dicta sobre la base de l'article 166 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, pel qual la Generalitat de Catalunya assumeix la competència exclusiva en matèria de serveis socials, i de l'article 137 del mateix Estatut, en virtut del qual correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria d'habitatge. Convé recordar que, d'acord amb l'article 166 de l'Estatut, la competència exclusiva en matèria de serveis socials inclou, en tot cas: a) la regulació i l'ordenació de l'activitat de serveis socials, les prestacions tècniques i les prestacions econòmiques amb finalitat assistencial o complementaries d'altres sistemes de previsió pública; b) la regulació i l'ordenació de les entitats, els serveis i els establiments públics i privats que presten serveis socials a Catalunya; c) la regulació i l'aprovació dels plans i els programes específics dirigits a persones i col·lectius en situació de pobresa o

de necessitat social, i d) la intervenció i el control dels sistemes de protecció social complementària privats. Per la seva banda, convé recordar també que, segons l'article 137 de l'Estatut, la competència exclusiva en matèria d'habitatge abraça, en tot cas: a) la planificació, l'ordenació, la gestió, la inspecció i el control de l'habitatge d'acord amb les necessitats socials i d'equilibri territorial; b) l'establiment de prioritats i objectius de l'activitat de foment de les administracions públiques de Catalunya en matèria d'habitatge i l'adopció de les mesures necessàries per a assolir-los, tant amb relació al sector públic com al privat; c) la promoció pública d'habitatges; d) la regulació administrativa del comerç referit a habitatges i l'establiment de mesures de protecció i disciplinàries en aquest àmbit; e) les normes tècniques, la inspecció i el control sobre la qualitat de la construcció; f) les normes sobre l'habitabilitat dels habitatges; g) la innovació tecnològica i la sostenibilitat aplicable als habitatges, i h) la normativa sobre conservació i manteniment dels habitatges i la seva aplicació.

Títol I. Disposicions generals

Capítol I. Finalitat, objecte i àmbit d'aplicació

Article 1. Finalitat

La llei té com a finalitat afavorir la protecció, la promoció, la integració, la inserció i l'emancipació de les persones en situació de sensellarisme per tal que puguin viure dignament i siguin efectivament cobertes llurs necessitats personals bàsiques i de caràcter social durant el període transitori en què no disposin d'un habitatge autònom; contribuir a la superació dels estereotips que afecten negativament la percepció social d'aquelles persones; posar fi a les situacions de discriminació i violència que pateixen; atendre les necessitats i les especificitats que requereixi la perspectiva de gènere en les persones en situació de sensellarisme; establir les condicions perquè, mentre no es resol i garanteix definitivament el dret a l'habitatge, puguin exercir de manera real i efectiva i sense entrebancs els drets fonamentals, els drets socials i els drets que els reconeix aquesta llei; erradicar la situació de sensellarisme definida en la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei; i posar els elements que permetin erradicar la situació de sensellarisme definida en la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

Article 2. Objectius

Són objectius de la llei:

1. Promoure el respecte per les persones en situació de sensellarisme.
2. Lluitar contra la seva exclusió, estigmatització i aïllament socials.
3. Garantir-los el gaudi i l'exercici efectius dels drets i llibertats fonamentals i dels drets socials, en igualtat de condicions que les altres persones i garantir-los l'exercici i el gaudi efectius del conjunt de drets prestacionals que aquesta llei els reconeix.
4. Garantir-los el dret d'accés als serveis socials, amb continuïtat en el temps per tal de garantir-los l'autonomia personal, i garantir-los els serveis sanitaris.
5. Establir i potenciar serveis específics que els permetin viure dignament.
6. Acabar amb les situacions de discriminació per raó de gènere.
7. Promoure mesures per a l'erradicació de l'exclusió en l'àmbit de l'habitatge.
8. Garantir en el termini de dos anys el dret a disposar d'un espai residencial digne a totes les persones que es troben en situació de sensellarisme.
9. Assolir, a través de l'evolució dels espais residencials dignes, un habitatge autònom per a les persones que es troben en situació de sensellarisme.

Article 3. Situació de sensellarisme

1. Als efectes del que disposa aquesta llei, les persones es troben en situació de sensellarisme:

- a) Quan viuen al ras.

b) Quan, per la circumstància de no disposar d'una llar, pernocten en pensions, hotels, albergs, establiments residencials, allotjaments dotacionals, habitatges d'inserció, o en algun altre tipus d'allotjament o habitatge equiparable, o en allotjaments d'emergència o d'urgència o centres de baixa exigència, amb l'ajuda de les administracions públiques de Catalunya, o d'organitzacions i entitats legalment reconegudes, o d'unions i entitats sense personalitat jurídica, i que, sense aquest ajut, viurien al ras.

2. Les persones que, d'acord amb l'apartat anterior, es troben en situació de sensellarisme coincideixen pràcticament, en el moment d'aprovar-se la llei, amb el conjunt de persones compreses en les categories operatives 1, 2 i 3 de la tipologia de situacions de privació d'habitatge denominada ETHOS (European typology of homelessness and housing exclusion) proposada per FEANTSA (Federació Europea d'Organitzacions Nacionals que Treballen amb Persones Sense Llar).

Article 4. Àmbit d'aplicació i garantia de compliment

1. Els drets, deures i serveis que reconeix o preveu aquesta llei són d'aplicació a totes les persones que es troben en situació de sensellarisme tal i com es defineix en l'article 3 d'aquesta llei, l'assistència a través de centres de baixa exigència o l'assistència urgent inclusivament. Per a l'accés a un espai residencial digne o als altres serveis o mesures de caràcter residencial i de mobilitat previstos en aquesta Llei caldrà que es trobin empadronades en un municipi de Catalunya.

2. Les persones de l'apartat anterior que es trobin en minoria d'edat es regeixen per allò disposat en la legislació sobre els infants i els adolescents.

3. Totes les persones que es trobin a l'àmbit territorial de Catalunya estan obligades a respectar les prescripcions previstes en aquesta llei i queden en qualsevol cas sotmeses al règim d'infraccions i sancions que en garanteix l'aplicació.

4. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya i els ens locals de Catalunya han de garantir el compliment d'aquesta llei i promoure les condicions per a fer-la plenament efectiva en els àmbits competencials respectius.

Capítol II. Definicions

Article 5. Definicions

Als efectes del que estableix aquesta llei, s'entén per:

a) Espai residencial digne: espai cobert, d'ús individual o col·lectiu, amb dimensions i condicions suficients per a desenvolupar-hi la vida privada amb respecte al dret a la intimitat, amb disponibilitat d'ús les 24 hores del dia, que compta, com a mínim, amb llit, llum, temperatura confortable, accés als serveis d'aigua corrent, rentamans, inodor i dutxa, i amb espai per a tenir-hi objectes personals. Quan l'espai residencial digne consisteixi en un alberg, un establiment residencial o un allotjament dotacional també haurà de prestar servei de bugaderia i de repàs de la roba, o facilitar o tenir accés a aquests serveis.

b) Centre de baixa exigència: espai cobert, d'ús col·lectiu, habilitat per a poder reposar-hi i pernoctar-hi, i que compta, com a mínim, amb els serveis de llum, aigua corrent i lavabo, i espai per a reposar i pernoctar.

c) Sensellarisme: les situacions previstes a l'article 3 d'aquesta llei.

d) Primer la llar, sense condicions (Housing First Led) (HFL): la política o el programa de foment d'espais residencials dignes en la modalitat d'allotjaments o habitatges que permeten l'autonomia personal del beneficiari, orientada a les persones en situació de sensellarisme que no requereixen serveis de salut mental ni de tractament de drogodependències, sinó necessitats de suport menors.

e) Itineraris cap a la llar en primer lloc, sense condicions (Pathways to Housing First) (PHF): la política o el programa de foment d'espais residencials dignes en la modalitat d'allotjaments o habitatges que permeten l'autonomia personal del beneficiari, orientada a les persones en situació de sensellarisme crònica i amb necessitats

molt complexes. Aquestes necessitats solen consistir en programes de reducció de consum de substàncies (Drug Injection Reduction and Treatment) (DIRT) i suport intensiu de tractament psiquiàtric. La modalitat d'allotjament o habitatge tendeix a ser de nucli reduït per a facilitar els suports específics.

f) Comunitats de llars en primer lloc, sense condicions (Communal Housing First) (CHF): la política o el programa de foment d'espais residencials dignes en la modalitat d'allotjaments o habitatges que permeten l'autonomia personal dels beneficiaris, i que permeten viure en un mateix edifici on els serveis de reducció de consum de substàncies (DIRT) i el suport intensiu psiquiàtric són comuns i compartits.

g) Organitzacions i entitats legalment reconegudes: les organitzacions, entitats, associacions o fundacions, sense ànim de lucre i amb personalitat jurídica pròpia, legalment reconegudes, els estatuts o normes reguladores de les quals comprenen, entre altres finalitats, les relatives a l'atenció de les persones en situació de sensellarisme, i que el seu objecte social comprèn les activitats necessàries per a dur-les a terme.

h) Entitats habilitades: les organitzacions i les entitats legalment reconegudes inscrites en el Registre d'entitats per a les persones en situació de sensellarisme.

i) Represàlia discriminatòria: el tractament advers o efecte negatiu que es produeix contra una persona en situació de sensellarisme com a conseqüència de la presentació d'una queixa, una reclamació, una denúncia, una demanda o un recurs de qualsevol tipus amb l'objectiu d'evitar, disminuir o denunciar la discriminació o l'assetjament a què és sotmesa o ha estat sotmesa.

j) Discriminació múltiple: la situació en què una persona és objecte de discriminació sobre la base de dos o més motius o circumstàncies, entre les quals es troba la seva condició de persona en situació de sensellarisme, previstos en la legislació europea, estatal o autonòmica, i que actuen de forma interrelacionada.

k) Victimització secundària: el maltractament addicional exercit contra persones en situació de sensellarisme que es troben en algun dels supòsits de discriminació, assetjament o represàlia com a conseqüència directa o indirecta dels dèficits, les duplicitats o les fragmentacions de les intervencions dutes a terme pels organismes responsables, i també per les actuacions d'altres agents implicats.

l) Arquitectura i disseny hostils: aquella arquitectura o disseny de mobiliari urbà adreçat directament a impedir que les persones en situació de sensellarisme puguin refugiar-se a l'espai públic, tal i com poden ser els bancs amb braços al mig, les tanques metàl·liques amb punxes en graons i aparadors o d'altres de similars.

Títol II. les organitzacions i les entitats legalment reconegudes

Article 6. Els subjectes gestors i proveïdors

Els serveis i les prestacions previstos en la llei seran gestionats o proveïts per les administracions públiques de Catalunya i per les organitzacions i entitats legalment reconegudes.

Article 7. Col·laboració de les organitzacions i les entitats legalment reconegudes

1. Quan els serveis previstos en aquesta llei siguin gestionats indirectament a través de les organitzacions i les entitats legalment reconegudes, o simplement per aquestes, la prestació o el proveïment del servei s'ha de realitzar, segons escaigui, bé a través d'instruments no contractuals, com el simple finançament total o parcial del servei, com els instruments de la gestió delegada o del concert social previstos en el Decret Llei 3/2016, de 31 de maig, de mesures urgents en matèria de contractació pública, o a través d'altres modalitats de concertació; o bé a través de la celebració de contractes amb les administracions públiques de Catalunya, o amb els poders adjudicadors corresponents, com ara els contractes de serveis, de serveis a les persones, o qualsevol altre tipus de contracte o d'instrument contractual que escaigui i estigui

d'acord amb allò que estableix la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, i la legislació contractual que la complementa i que la desplega i sigui vigent a Catalunya.

2. Així mateix, d'acord amb la legislació sobre subvencions, les administracions públiques de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, poden establir ajuts i subvencions a favor de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que operen a Catalunya, especialment quan disposin del títol d'entitats habilitades i prestin els serveis que, de manera expressa, aquesta llei els permet gestionar.

Article 8. Les entitats habilitades

1. Es crea el Registre d'entitats per a les persones en situació de sensellarisme, que dependrà del departament de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya al qual pertany l'òrgan unipersonal coordinador de les polítiques per a les persones en situació de sensellarisme. Per a obtenir el títol d'entitat habilitada, les organitzacions i les entitats legalment reconegudes s'hi han d'inscriure.

2. Per a la inscripció en el Registre d'entitats per a les persones en situació de sensellarisme cal reunir els requisits següents:

- a) Acreditar la condició d'organització o entitat legalment reconeguda.
- b) Presentar una memòria de les activitats i dels serveis prestats a les persones en situació de sensellarisme durant el darrer any.
- c) Acreditar una atenció continuada, a Catalunya, a les persones en situació de sensellarisme de més de cinc anys.
- d) Disposar d'una superfície adequada i destinada permanentment a la prestació de serveis a les persones en situació de sensellarisme o per a l'ús d'aquestes persones, d'acord amb els criteris que s'estableixin reglamentàriament. En el cas de manca d'una previsió normativa específica, la superfície adequada ha de consistir en una superfície superior als 70 metres quadrats.
- e) Reglamentàriament el Govern podrà afegir altres requisits en matèria de transparència i rendició de comptes.

3. La inscripció en el Registre d'entitats per a les persones en situació de sensellarisme solament podrà ser denegada motivadament per la manca d'algun dels requisits abans esmentats, i el procediment i els tràmits per a l'enregistrament, que es determinaran reglamentàriament, han de ser clars i inequívocs, objectius i imparcials, i transparents.

Article 9. Responsabilitat de les entitats habilitades

Les entitats habilitades que, en l'aplicació d'aquesta llei, incompleixin els compromisos que hagin contret amb les administracions públiques de Catalunya, seran sancionades d'acord amb allò que es preveu en aquesta llei o en la legislació sectorial que hi sigui d'aplicació. Així mateix, en els termes en què estigui estipulat i d'acord amb la normativa corresponent, hauran de reintegrar totalment o parcialment l'import de les ajudes o subvencions que hagin rebut per a la prestació d'activitats o de serveis, quan l'hagin destinat totalment o parcialment a altres finalitats.

Títol III. Drets de les persones en situació de sensellarisme

Capítol I. Empadronament

Article 10. El domicili de les persones en situació de sensellarisme

1. Els serveis d'empadronament tenen l'obligació d'inscriure en el padró municipal a les persones en situació de sensellarisme que resideixin efectivament dins del seu terme municipal.

2. Les administracions municipals de Catalunya, a través dels serveis socials i amb la col·laboració, si escau de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitats habilitades que ho sol·licitin, han de facilitar a les persones en situació de sensellarisme que pernoctin dins del terme municipal una

adreça postal, la qual servirà com a lloc de residència habitual de cara a l'empadronament, i farà la funció de domicili per a la recepció de les notificacions i comunicacions oficials.

3. En el cas que les administracions municipals no determinin cap lloc en concret es farà constar com a domicili la seu principal de la corporació municipal.

4. La fixació d'aquest domicili ho és als mers efectes de possibilitar-ne l'empadronament i no suposa cap alteració de la titularitat, la possessió o l'ús respecte a aquelles instal·lacions municipals.

5. A través de les actuacions dels equips de carrer, dels serveis socials municipals i de les organitzacions i entitats legalment reconegudes es promourà l'empadronament de les persones que es trobin en situació de sensellarisme.

6. A partir de les dades de les actuacions dels equips de carrer es revisarà anualment la situació de les persones empadronades per tal d'adequar el padró a la seva realitat. En el cas que no es localitzi a la persona en el període de dos anys, ni aquesta hagi tingut cap relació amb l'ajuntament durant aquest període, s'iniciaran d'ofici els tràmits per a la seva baixa del padró municipal, una vegada fetes les comprovacions oportunes, que es repetiran almenys dues vegades en dies i hores diferents, amb la deguda constància en l'expedient administratiu.

Capítol II. Drets de les persones en situació de sensellarisme

Article 11. Garantia i efectivitat en l'exercici dels drets

1. Les administracions públiques de Catalunya vetllaran perquè les persones en situació de sensellarisme exerceixin de manera real i efectiva els drets que tenen reconeguts, com qualsevol altra persona, en la legislació general i sectorial i, singularment, els següents:

a) El dret a accedir al sistema públic de serveis socials, en els termes previstos en la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials.

b) El dret a l'assistència sanitària, en els termes previstos en la Llei 16/2003, de 28 de maig, de cohesió i qualitat del Sistema Nacional de Salut, modificada pel Reial decret llei 7/2018, de 27 de juliol, sobre l'accés universal al Sistema Nacional de Salut.

c) El dret a la prestació de la renda garantida de ciutadania quan reuneixin les condicions legals establertes en la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania.

d) El dret a ser beneficiàries de l'ingrés mínim vital en els termes establerts en el Reial decret llei 20/2020, de 29 de maig, pel qual s'estableix l'ingrés mínim vital.

e) El dret a utilitzar els espais públics, i els edificis i els establiments públics, en els mateixos termes que qualsevol altra persona.

f) El dret a utilitzar els transports públics i els serveis públics, i a ser-hi atesos, en els mateixos termes que qualsevol altra persona, i sense cap tipus de discriminació sobre la base de la seva condició de persones en situació de sensellarisme.

g) El dret de sufragi regulat en la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, de règim electoral general.

h) El dret a la protecció de les dades de caràcter personal en els termes previstos en la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, i, en particular, a la seguretat i a la confidencialitat de les dades que figuren en els fitxers, sistemes i aplicacions de les administracions públiques, així com en els de les organitzacions i entitats legalment reconegudes, i en els que puguin haver elaborat els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica.

i) El dret a l'accés i al gaudi dels serveis públics municipals previstos a la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, al municipi en el qual estiguin empadronats.

j) El dret a accedir i a participar en els serveis i programes del sistema d'ocupació de Catalunya previstos a la Llei 13/2015, de 9 de juliol, d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya. En particular, el gaudi del dret subjectiu a l'ocupabilitat, el qual comporta el dret d'inscriure's gratuïtament al Servei d'Ocupació de Catalunya i el dret a serveis d'orientació, formació i acompanyament o suports adequats.

k) El dret a la documentació necessària per a l'exercici i el gaudi dels drets reconeguts, en particular dels enumerats en aquest apartat.

2. Els equips de carrer i els treballadors i les treballadores socials i la resta de personal qualificat que treballa per a les persones en situació de sensellarisme han de facilitar a aquestes persones la tramitació, si voluntàriament ho desitgen, de la documentació que sigui necessària per a poder tenir accés als serveis als quals tenen dret d'utilitzar.

Article 12. El dret a un espai residencial digne

1. Mentre no sigui plenament efectiu el dret a l'habitatge, i com a solució d'urgència, es reconeix a les persones en situació de sensellarisme, en els termes establerts en els apartats següents d'aquest article, el dret a disposar d'un espai residencial digne.

2. Els municipis, amb la col·laboració de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, directament o a través de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitat habilitada, garantiran un espai residencial digne a totes les persones en situació de sensellarisme que voluntàriament ho desitgin. Aquesta prestació temporal tindrà continuïtat, i, en aquest sentit, té caràcter permanent mentre els beneficiaris estiguin en situació de sensellarisme.

3. L'espai residencial digne, definit en l'article 5, lletra a, de la llei, pot adoptar les modalitats de pensió, hotel, alberg, establiment residencial, allotjament dotacional, habitatge d'inserció o qualsevol altre tipus d'allotjament o habitatge que sigui equiparable. D'acord amb allò establert a l'article 5, lletra a, de la llei, els albergs també han de fer-ne possible l'ús les 24 hores del dia.

4. Les modalitats de pensió, hotel i alberg, o allotjaments equiparables, només s'han d'utilitzar en supòsits d'emergència i d'urgència, o bé en casos en què motivadament hi hagi la previsió del fet que la necessitat de l'espai residencial digne tindrà una durada breu, o com a mesura provisional mentre no s'assigni una de les altres modalitats. Així mateix, aquelles modalitats s'han d'utilitzar quan siguin necessàries per a cobrir les necessitats de reclusió a què fa referència l'apartat 2 de l'article 26, en les situacions de crisi sanitària extraordinària, i d'extraordinària i urgent necessitat.

5. Als espais residencials dignes que adopten la modalitat de pensió, hotel, alberg, establiment residencial, allotjament dotacional o un altre tipus d'allotjament o habitatge equiparable se'ls incorpora a la Cartera de Serveis Socials en els termes que estableix la disposició final segona de la llei, i esdevenen una prestació garantida, proveïda dins de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública.

Atès el caràcter essencial que per a tota persona representa el poder disposar d'un espai cobert on viure, les modalitats d'espai residencial digne enumerades en el paràgraf anterior tindran, tot i la seva funció residencial, la naturalesa de servei social bàsic als efectes de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, i formen part dels serveis i prestacions socials bàsics als quals es refereix l'article 14.3 de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social.

6. L'espai residencial digne en la modalitat d'habitatge d'inserció o en qualsevol altre tipus d'habitatge equiparable que permeti l'autonomia personal, es regeix per la normativa específica d'aquests habitatges i per les previsions contingudes en aquesta llei. En matèria d'adjudicació i accés, i amb relació a les prestacions econòmiques

per al pagament del lloguer o del cost d'un altre règim d'ús, serà d'aplicació allò que estableixen les disposicions finals vuitena, novena i desena de la llei.

7. Els municipis de més de 50.000 habitants que comptin amb més de 20 persones en situació de sensellarisme, a l'hora de programar, dins del Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme que preveu l'article 32 de la llei, la xarxa d'espais residencials dignes, han de potenciar i escollir, entre les diferents modalitats d'espais residencials dignes, aquelles modalitats que garanteixen millor l'autonomia personal dels beneficiaris. En aquest sentit, s'han de prioritzar els habitatges d'inserció i aquells altres tipus d'allotjament o habitatge equiparables que permetin l'autonomia personal. Aquest mateix criteri ha de presidir la programació contra el sensellarisme que, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 33 de la llei, han d'aprovar els municipis de més de 50.000 habitants que compten amb 20 o menys persones en situació de sensellarisme i els municipis que compten amb una població entre els 5.000 i els 50.000 habitants. Els altres municipis han d'adoptar aquell criteri en la mesura de les seves disponibilitats.

8. Per tal de fer possible i incrementar progressivament i percentualment l'aplicació del criteri de l'apartat anterior, i d'acord amb els mandats dels apartats 1 i 2 de l'article 70 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, el Govern de la Generalitat de Catalunya, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, els municipis i els altres ens locals de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències respectives, han de prioritzar, en la normativa i en les polítiques d'habitatge, l'increment del nombre d'habitatges d'inserció disponibles i de pisos de lloguer social.

9. En la programació dels espais residencials dignes que els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme han de contenir, els municipis han d'incorporar-hi la perspectiva de gènere i preveure-hi, quan sigui aconsellable o necessari, espais diferenciats, per tal de satisfer les necessitats específiques que requereix la garantia efectiva de la intimitat, la dignitat i la llibertat des de la perspectiva de gènere.

10. En el supòsit d'unitats familiars o de convivència que es trobin en situació de sensellarisme, la modalitat d'espai residencial digne ha de permetre allotjar-los conjuntament tot respectant les característiques i els requisits que defineixen l'espai residencial digne.

Article 13. Dret a un centre de baixa exigència

En els municipis de més de 50.000 habitants, les persones en situació de sensellarisme que es trobin en alguna de les circumstàncies recollides en l'article 27 tenen dret a accedir a un centre de baixa exigència.

Article 14. El dret a un títol de transport, i als serveis de consigna, bugaderia i dutxa

Les persones en situació de sensellarisme tenen dret a obtenir el títol de transport que els pugui correspondre d'acord amb allò previst en l'article 28 de la llei, i a disposar d'un servei de consigna, a accedir a un servei de bugaderia i a disposar d'un servei de dutxa en els termes previstos en l'article 30.

Article 15. El dret de sufragi

Per tal d'assegurar que les persones en situació de sensellarisme puguin exercir el dret de sufragi regulat en la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, de règim electoral general, els equips de carrer, i les organitzacions i les entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitat habilitada, fomentaran que les persones que es troben en aquella situació que no hagin rebut en qualsevol classe d'elecció la corresponent targeta censal realitzin la consulta del cens electoral per a comprovar-ne la inscripció, i, en el cas de l'existència d'errors, els ajudaran a formular la reclamació que, sobre les dades censals, correspongui.

Article 16. Serveis funeraris

1. D'acord amb la Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris, les persones difuntes que en morir estaven en situació de sensellarisme, i que segons les indicacions dels serveis socials municipals requereixen que el servei funerari es presti gratuïtament o de forma bonificada, tenen el dret a la prestació del servei de tanatori, el qual comprendrà la prestació de sala de vetlla, per un període mínim de tres hores, i d'oratori per un període mínim de 30 minuts.

2. El dret de l'apartat anterior el poden exercir, d'acord amb allò establert en la Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris, els familiars del difunt o els serveis socials municipals. Així mateix el poden exercir les organitzacions i les entitats legalment reconegudes si acrediten haver tingut un vincle amb el difunt. Les ordenances o els reglaments de regulació dels serveis funeraris aprovats pels municipis han d'establir els requisits que acrediten la vinculació que permet a les organitzacions i entitats legalment reconegudes exercir aquell dret. El Departament de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya competent en la matèria ha d'aprovar, amb l'audiència prèvia de les entitats associatives municipals més representatives, un reglament que reguli els requisits que acrediten aquell vincle, per tal que sigui d'aplicació supletòria en els municipis que no ho hagin regulat.

3. Si amb posterioritat a la prestació dels serveis funeraris es tenia coneixement del fet que el difunt disposava de patrimoni, els hereus o els familiars que, d'acord amb la legislació civil, resten obligats a la prestació d'aliments, hauran de contribuir a les despeses de la prestació del servei de tanatori d'acord amb allò que es fixi reglamentàriament. En el supòsit dels familiars no hereus, l'administració municipal en el terme de la qual s'hagi prestat el servei de tanatori realitzarà la corresponent liquidació a través d'un procediment contradictori.

Article 17. Dret a l'espai públic

1. Les persones en situació de sensellarisme tenen dret a l'espai públic en igualtat de condicions amb la resta de la ciutadania.

2. Les administracions locals han d'adoptar les mesures necessàries per a eliminar l'arquitectura o disseny hostils que impedeixi a les persones en situació de sensellarisme refugiar-se en espais coberts o resguardats al carrer. Aquesta previsió haurà d'incorporar-se als plans d'ordenació urbanística municipal o, si escau, en les normes de planejament urbanístic, així com en els plecs de contractació. Seran nuls de ple dret els contractes del sector públic que prevegin la contractació d'obra pública o la instal·lació de mobiliari urbà que incorpori elements d'arquitectura o disseny hostils, d'acord amb els articles 39.1 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic i de l'article 47.1.g) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques.

3. Els ens locals han de preveure i planificar una xarxa pública de serveis higiènic accessible en edificis i espais públics, o en la via pública, perquè puguin ser utilitzats per les persones en situació de sensellarisme que es troben en el supòsit de la lletra a de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

4. Es prohibeix que les ordenances municipals tipifiquin com infracció administrativa la pràctica de la mendicitat, llevat que suposi exercici de violència, intimidació, coacció, extorsió o frau, o s'inscriui en xarxes de delinqüència organitzada. Així mateix, les ordenances municipals tampoc no podran tipificar com infracció administrativa les conductes de les persones en situació de sensellarisme que consisteixin en menjar i beure en l'espai públic, en utilitzar les fonts públiques per a la higiene mentre no es garanteixi el servei de dutxa previst en l'apartat 3 de l'article 30 de la llei, i la satisfacció de necessitats fisiològiques mentre no s'hagi fet efectiva la xarxa pública de serveis higiènic a què fa referència l'apartat 3 d'aquest article.

5. Mentre no estigui plenament garantit el dret a un espai residencial digne, i mentre no es compti amb centres de baixa exigència en nombre suficient per a això-

plugar a les persones en situació de sensellarisme que es trobin en un dels supòsits previstos en l'apartat 1 de l'article 27 de la llei, els municipis no podran impedir la conducta de dormir en la via pública, o en altres espais públics oberts, a les persones que es trobin en situació de sensellarisme, llevat del cas que el lloc ocupat impedeixi de manera manifesta el trànsit lliure de les persones per les voreres, avingudes, passatges o altres espais públics, o que, de manera clara i evident, comporti riscos per a la persona que dorm en la via pública o en un altre espai públic obert, o per a tercers.

6. Les ordenances de convivència ciutadana i ús de l'espai públic han de preveure les situacions de sensellarisme, quan aquestes hagin incidit en la comissió d'una infracció, com a causa d'exempció o d'atenuació de responsabilitat administrativa sancionadora, i especialment quan les sancions aplicables impedeixin o dificultin la seva reinserció social. La no previsió d'aquestes situacions per l'ordenança determinarà la nul·litat de les sancions imposades a les persones en situació de sensellarisme. Els òrgans instructors dels procediments per infraccions a aquestes ordenances podran procedir en aquest cas a l'arxiu de les actuacions.

7. L'actuació de la policia municipal o del personal encarregat d'aplicar les ordenances de l'apartat anterior ha de subjectar-se, d'acord amb el principi de proporcionalitat, als criteris de prevenció, advertiment i de reconducció de les situacions als serveis socials.

Títol IV. Actuacions, serveis i planejament de l'activitat de les administracions públiques

Capítol I. Actuacions de les administracions públiques

Article 18. Actuacions de les administracions públiques de Catalunya i el seu control

1. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya i els ens locals de Catalunya han de vetllar, amb especial cura de les exigències en matèria de gènere, pel dret de les persones en situació de sensellarisme a no ser discriminades ni a ser objecte de tractaments violents, vexatoris o degradants. A aitals efectes, les dites administracions han de:

a) Perseguir qualsevol discriminació de les persones en situació de sensellarisme en l'accés als espais públics, per raó de la seva condició.

b) Garantir la formació i la sensibilització adequada del personal al seu servei perquè en els serveis públics no es produeixin discriminacions envers les persones en situació de sensellarisme ni aquella mena de tractaments.

c) Establir les mesures pertinents per a garantir un tracte adequat de les persones en situació de sensellarisme en qualsevol dependència o servei de les administracions públiques catalanes.

d) Perseguir disciplinàriament les conductes discriminatòries o vexatòries que es produeixen en l'accés o en la prestació dels seus serveis, i denunciar aquelles que siguin constitutives d'una infracció penal.

e) Perseguir disciplinàriament qualsevol altra conducta discriminatòria o vexatòria de que siguin objecte les persones en situació de sensellarisme, i denunciar-les quan siguin constitutives d'una infracció penal.

f) Establir garanties de confidencialitat i seguretat per a les persones en situació de sensellarisme que denunciïn discriminacions, violència, maltractaments o vexacions.

g) Donar suport específic a les persones en situació de sensellarisme que, per la seva condició, han patit discriminacions, violència, maltractaments o vexacions.

h) Promoure la conscienciació de la població sobre la dignitat de les persones en situació de sensellarisme i el necessari respecte envers elles.

2. Així mateix, les administracions públiques de Catalunya, en el marc de les seves respectives competències, han de:

a) Elaborar polítiques de salut pública que tinguin en compte l'especificitat de les persones en situació de sensellarisme i vetllin pel seu dret a la salut.

b) Adaptar la cartera de serveis socials, quan escaigui, a les necessitats específiques de les persones en situació de sensellarisme.

c) Posar especial cura en el suport a les persones en situació de sensellarisme que estiguin en situació de vulnerabilitat o aïllament o exclusió social, i adoptar les mesures preventives necessàries davant de les situacions que puguin posar en perill la seva vida o comportar un risc greu per a la seva salut.

d) Tenir en compte la especificitat de les persones en situació de sensellarisme en les polítiques d'inserció sociolaboral i d'ocupació, i impulsar-ne l'accés en el mercat de treball.

e) Incorporar a les convocatòries de subvenció en matèria de treball criteris que tinguin en compte la situació de les persones en situació de sensellarisme. En particular, cal tenir present l'accés de les persones en situació de sensellarisme als itineraris d'orientació, acompanyament i suport, i a la contractació, a través de les empreses d'inserció.

f) Garantir l'orientació i l'assessorament jurídics que precisin les persones en situació de sensellarisme, directament o a través del Consell de l'Advocacia Catalana o dels Col·legis de l'Advocacia de Catalunya, i de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposin del títol d'entitats habilitades.

g) Establir instruments de col·laboració amb les entitats que treballen en l'atenció de les persones en situació de sensellarisme i adoptar mesures de foment.

3. El Síndic de Greuges haurà de presentar cada dos anys un informe especial sobre el sensellarisme i el compliment per les administracions públiques de Catalunya de les obligacions previstes en la llei. Així mateix, en els municipis de més de 50.000 habitants que comptin amb la figura d'un síndic o síndica municipal de greuges, aquest o aquesta haurà de fer cada dos anys un informe anàleg referit al seu municipi.

4. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya vetllarà perquè els continguts del mitjans de comunicació i la publicitat que s'hi emeti siguin respectuosos amb les persones en situació de sensellarisme.

Article 19. Dades de caràcter personal

D'acord amb allò establert en l'article 18, apartat 4, de la Constitució i en la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, els ens locals, les organitzacions i les entitats legalment reconegudes i, en el seu cas, els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica han de respectar la confidencialitat de les dades personals de les persones en situació de sensellarisme en els mateixos termes que en el cas de les altres persones. Pel que fa a les administracions públiques, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i el Síndic de Greuges vetllaran especialment perquè aquella confidencialitat sigui efectivament respectada.

Article 20. Obligació de prestar assistència sanitària a les persones trobades en la via pública, o en qualsevol altre espai, quan existeixi risc immediat greu per a la seva integritat física o psíquica i no sigui possible aconseguir la seva autorització

Els centres, serveis i establiments sanitaris de Catalunya, d'acord amb allò que disposa la lletra b de l'apartat 2 de l'article 9 de la Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica, la qual té la condició de bàsica, han d'assistir, a través de les intervencions clíniques indispensables a favor de la salut del pacient, sense necessitat de comptar amb el seu consentiment, a les persones que hagin estat trobades en la via pública, o en qualsevol altre espai, en una situació de risc imme-

diat greu per a la seva integritat física o psíquica i que els impedeix manifestar amb consciència l'autorització per a ser assistides, bo i consultant, quan les circumstàncies ho permetin, els familiars o les persones que hi estan vinculades de fet.

Article 21. Altes dels centres, serveis i establiments sanitaris de Catalunya

1. Els departaments de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya competents en matèria de sanitat i en matèria de serveis socials, i els municipis de més de 50.000 habitants, han de signar protocols de coordinació per tal de canalitzar i garantir, en les altes o sortides del centres, dels serveis i dels establiments sanitaris de Catalunya, l'assistència a les persones en situació de sensellarisme que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

2. Així mateix, el departament de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de sanitat, prèvia audiència del departament competent en matèria de serveis socials i de les entitats associatives municipals més representatives, ha d'aprovar un protocol de coordinació general, que serà d'aplicació pels centres, serveis i establiments sanitaris radicats en els municipis que no hagin signat un protocol de coordinació.

3. La Comissió interdepartamental de les polítiques per a les persones en situació de sensellarisme vetllarà per la signatura d'aquests convenis. En l'informe especial que el Síndic de Greuges, d'acord amb allò previst en l'apartat 3 de l'article 18 de la llei, ha de presentar cada dos anys, es farà un seguiment específic d'aquesta qüestió.

Article 22. Atenció a víctimes de violència per aporofòbia

1. La Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, prestarà una atenció integral real i efectiva a les persones víctimes de violència per aporofòbia.

2. Aquesta atenció ha de comprendre l'assistència i l'assessorament jurídics, l'assistència sanitària, incloent-hi l'atenció especialitzada, i mesures socials en l'atenció primària tendents a facilitar, si així fos necessari, la seva recuperació integral.

3. D'acord amb la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, l'aporofòbia consisteix en el rebuig, el menyspreu o l'odi envers les persones pobres, sense sostre o sense llar.

Article 23. Equips de carrer

1. Els municipis de més de 50.000 habitants i amb més de 20 persones en situació de sensellarisme han de comptar amb equips de carrer interdisciplinaris la composició dels quals estarà formada per treballadors socials, psiquiatres, experts en reducció de danys i personal de seguretat i prevenció.

2. Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme han de determinar el nombre i el tipus de professionals que són necessaris, i el dimensionament dels equips de carrer, per poder satisfer adequadament les funcions que la llei els encomana. Els equips de carrer han de treballar de manera transversal.

3. Són funcions dels equips de carrer:

a) L'obtenció de dades sobre el nombre, la ubicació i altres factors de les persones en situació de sensellarisme que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, així com l'elaboració d'estudis sociològics i urbans per detectar les seves necessitats. L'obtenció de dades ha de permetre l'obtenció de les dades demogràfiques bàsiques que requereixi l'anàlisi que, amb relació a aquelles persones, ha de contenir el Pla territorial sectorial d'habitatge. L'obtenció, el tractament i l'ús de les dades ha de respectar la normativa vigent sobre la protecció de dades personals. Reglamentàriament es determinarà la freqüència amb la qual s'han d'obtenir les dades sobre el nombre i la ubicació, els altres factors sobre els quals és possible recollir dades, i la metodologia que cal utilitzar-hi, la qual ha de servir-se de criteris homogenis que permetin la comparació diacrònica i sincrònica dels valors i

de les dades obtinguts, i que facilitin l'elaboració d'anàlisis i estudis estadístics. Les dades relatives al nombre i a la ubicació de les persones en situació de sensellarisme que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei s'han de comunicar a l'òrgan unipersonal coordinador previst en l'apartat 2 de l'article 34 per tal que pugui elaborar el Mapa del sensellarisme a Catalunya, i a les entitats habilitades que les sol·licitin.

b) La realització de les enquestes a que fan referència els apartats 3 i 4 de l'article 24 de la llei. Reglamentàriament es determinaran les dades mínimes que, en tots els casos, i per tal de tenir un coneixement adequat del perfil i les necessitats de les persones en situació de sensellarisme, han de recollir les enquestes.

c) El seguiment de casos personalitzats i de les necessitats de cooperació entre serveis a través de taules de coordinació.

d) El contacte de carrer amb les persones en situació de sensellarisme que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, i el corresponent acompanyament. Aquest acompanyament ha de consistir en l'orientació d'aquestes persones, directament o redirigint-les voluntàriament, respecte, entre altres serveis i activitats, dels serveis sanitaris, la inscripció en el padró, l'obtenció d'un espai residencial digne, l'assistència jurídica i la sol·licitud d'entrevistes a entitats vinculades a programes de formació i d'inserció sociolaboral. Així mateix, l'acompanyament també ha de consistir en el tractament sociosanitari, quan escaigui, per part d'experts en reducció de danys i de psiquiatres.

e) Aquelles altres funcions que aquesta llei els atribueix expressament i les que altres lleis els puguin atribuir.

4. En els supòsits d'actuacions en entorns insegurs, d'alerta o emergència civil i de previsible conducta antisocial greu dels beneficiaris, els equips de carrer podran rebre la col·laboració i el suport dels serveis de seguretat i prevenció.

5. En les funcions i actuacions dels equips de carrer cal aplicar la perspectiva de gènere per dimensionar i donar visibilitat al sensellarisme femení, comprendre'n les necessitats, poder oferir serveis i espais residencials adequats, així com tractaments especialitzats respecte de la violència envers les dones.

Article 24. Recomptes de contrast i enquestes

1. Els municipis de més de 50.000 habitants, directament o a través de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitats habilitades, han de fer periòdicament recomptes de contrast de les persones en situació de sensellarisme que hi hagi en el municipi i que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

2. La preparació, la realització i la gestió dels recomptes ha de respectar la normativa vigent sobre protecció de dades personals.

3. Així mateix, aquells municipis han de fer regularment enquestes entre les persones en situació de sensellarisme per a obtenir dades estadístiques destinades a saber les necessitats i les mancances específiques d'aquest sector de la població, a complimentar les anàlisis de la seva situació que han de contenir els plans locals d'habitatge, i a permetre l'adopció de les polítiques públiques que siguin més eficients per a corregir aquelles necessitats i mancances. En els municipis que compten amb més de 20 persones en situació de sensellarisme, les enquestes correspon realitzar-les als equips de carrer.

4. Reglamentàriament es determinarà la freqüència dels recomptes, així com la metodologia que cal aplicar en els recomptes i les enquestes, la qual ha de contenir una criteris homogenis que permetin la comparació diacrònica i sincrònica dels valors i de les dades obtinguts.

5. La recollida de dades i d'informació estadístiques ha de respectar els principis i els criteris de la Llei 23/1998, de 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, i, en especial, les disposicions que fan referència al secret estadístic. A més, el tractament

i l'ús de les dades que s'hi obtinguin ha de respectar la normativa vigent sobre la protecció de dades personals.

6. Quan la llei determina per a la prestació obligatòria d'un servei, o per a la realització preceptiva d'una activitat, l'exigència d'un nombre mínim de persones en situació de sensellarisme, aquest nombre, que comprèn els dos supòsits de situació de sensellarisme recollits en l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, ha d'incloure, pel que fa a les persones que viuen al ras, el valor més alt que s'hagi obtingut entre els recomptes de contrast i les dades sobre el nombre de persones en situació de sensellarisme que, en virtut d'allò previst en la lletra *a* de l'apartat 3 de l'article 23, corresponen obtenir als equips de carrer.

7. Quan els municipis amb població de fins a 50.000 habitants tinguin coneixement del fet que en el seu terme municipal hi resideixen persones que es troben en la situació de sensellarisme corresponent al supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, i que aquestes persones porten residint-hi en aquesta situació més de tres mesos, ho han de comunicar a l'òrgan unipersonal coordinador previst en l'apartat 2 de l'article 34 per tal que la dada numèrica i la ubicació puguin recollir-se en el Mapa del sensellarisme a Catalunya.

Article 25. Episodis climàtics extrems

1. Els municipis, durant el període transitori establert en l'apartat 2 de la disposició final setzena, han de preveure i executar l'obertura i l'accés d'espais públics en el supòsit d'episodis climàtics extrems perquè les persones en situació de sensellarisme s'hi puguin aixoplugar i refugiar. En el cas que, d'acord amb l'apartat 4 d'aquest article, s'activi una situació d'episodi climàtic extrem, els equips de carrer, amb la col·laboració dels serveis de protecció civil, del Servei o Sistema d'Emergències Mèdiques i la policia local, contactaran, atendran i, si escau, tindran cura del trasllat de les persones que es troben en el supòsit de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei. Això es realitzarà amb independència de l'adopció per les administracions públiques, amb caràcter general i per a qualsevol sector de la població, de mesures d'obertura i d'accés a espais públics davant d'episodis climàtics extrems.

2. Transcorregut el període transitori previst en l'apartat 2 de la disposició final setzena, les administracions públiques hauran d'adoptar les mesures esmentades en l'apartat anterior per a les persones en situació de sensellarisme que voluntàriament hagin decidit no accedir a un espai residencial digne o que, per altres raons, encara no hi hagin accedit. En qualsevol cas, les administracions públiques, d'acord amb la legislació de protecció civil, han d'adoptar totes les mesures que siguin necessàries i adequades per a salvaguardar qualsevol persona davant d'aquells fenòmens meteorològics.

3. Quan l'episodi climàtic extrem representi un risc immediat greu per a la integritat física d'una persona determinada i aquesta s'oposi a la mesura de trasllat, l'administració podrà traslladar-la sense disposar del seu consentiment, si bé aquesta intervenció requerirà l'autorització o la ratificació judicials.

4. El Govern de la Generalitat de Catalunya determinarà reglamentàriament les alertes meteorològiques que activin, als efectes d'aquesta llei, una situació d'episodi climàtic extrem.

Article 26. Situacions de crisi sanitària extraordinària, i d'extraordinària i urgent necessitat

1. En el cas de crisis sanitàries extraordinàries, i en els altres casos d'extraordinària i urgent necessitat, com el de fuites o emissions de gasos o fums tòxics, que aconsellin o facin obligatori el confinament de les persones en domicilis, les autoritats corresponents han d'adoptar immediatament les mesures específiques que siguin necessàries i adequades per a garantir la protecció de les persones que es troben en la situació de sensellarisme que defineix la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

2. En qualsevol cas, quan les crisis de l'apartat anterior siguin persistents, i les diferents modalitats d'espai residencial digne no siguin suficients per a poder recloure totes les persones que es troben en la situació de sensellarisme que defineix la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, les administracions públiques han d'habilitar espais tancats, segurs i dignes, a partir d'equipaments existents o de nous de caràcter permanent o desmuntable, que permetin el confinament i l'aïllament efectius d'aquelles persones. Els equips de carrer tindran la iniciativa i col·laboraran en les tasques de contacte, atenció i trasllat.

3. Quan per raó d'una crisi sanitària extraordinària, les autoritats competents decretin, amb la cobertura legal corresponent, el confinament obligatori de la població, les administracions públiques competents podran confinar les persones que es trobin en la situació de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei en els espais residencials dignes disponibles o en els espais que, d'acord amb l'apartat anterior, hagin habilitat. Aquesta mesura restrictiva de la llibertat requerirà, quan no es compti amb el consentiment de l'interessat, l'autorització o la ratificació judicials, d'acord amb allò establert en la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. En decidir sobre l'autorització o la ratificació, el jutge haurà de tenir en compte, en fer la valoració, la suficiència, la correcció i l'adequació de l'espai de confinament que s'assigna.

En el cas que la mesura consisteixi en la prohibició d'estar en la via pública o en qualsevol altre espai públic durant una franja horària, les administracions públiques competents podran recloure les persones que es trobin en la situació de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei, durant el temps comprès en la franja horària, en els espais esmentats en el paràgraf anterior, amb la corresponent autorització o ratificació judicials si no es comptava amb el consentiment de l'interessat. Aquella mesura administrativa ha de preveure una destinació adequada de les pertinences i dels animals de companyia de la persona afectada.

Capítol II. Serveis de les administracions públiques

Article 27. Centres de baixa exigència

1. Els municipis de més de 50.000 habitants han de garantir amb la col·laboració de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, directament o a través de les organitzacions i entitats legalment reconegudes, centres de baixa exigència en nombre suficient perquè s'hi puguin aixoplugar les persones en situació de sensellarisme que, durant el període transitori previst a l'apartat 2 de la disposició final setzena de la llei, encara no hagin pogut accedir a un espai residencial digne; les persones que, tot i estar en la situació de sensellarisme, decideixin voluntàriament no acollir-se al servei d'un espai residencial digne; les persones que tinguin dificultats manifestes d'adaptar-se adequadament en un espai residencial digne; les persones que, com a conseqüència d'una emergència, en tinguin necessitat, i les persones en situació de sensellarisme que no estiguin empadronades.

2. El servei de centre de baixa exigència constitueix una prestació de caràcter temporal, amb naturalesa de prestació garantida i que ha de tenir continuïtat mentre el beneficiari la necessiti, que s'incorpora a la Cartera de Serveis Socials en els termes que estableix la disposició final segona de la llei, i que, atès el caràcter essencial que per a tota persona representa el poder disposar d'un espai cobert on reposar i pernoctar, te reconeguda la tipologia de servei social bàsic als efectes de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, i forma part dels serveis i prestacions socials bàsics als quals es refereix l'article 14, apartat 3, de la Llei orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social.

3. Quan raons de gènere ho facin aconsellable o necessari, l'obligació de l'apartat primer comportarà la de disposar d'espais o locals diferenciats.

4. Per al gaudi del servei de centre de baixa exigència no és imprescindible estar empadronat.

Article 28. El desplaçament amb transports col·lectius urbans de viatgers

1. D'acord amb l'apartat 1 de l'article 21 de la Llei 21/2015, del 29 de juliol, de finançament del sistema de transport públic de Catalunya, l'administració competent en matèria de transports que pertorqui en cada cas ha de fixar i aprovar, d'acord amb la seva normativa reguladora, una tarifa gratuïta per a les persones en situació de sensellarisme que els permeti desplaçar-se amb un títol de transport gratuït dins del terme municipal del municipi en què resideixin i hi estiguin empadronades. En el cas que els municipis pertanyin a una àrea metropolitana, el títol de transport gratuït ha de permetre el desplaçament dins del territori de tota l'àrea.

Quan s'acrediti que la persona en situació de sensellarisme necessita desplaçar-se de manera quotidiana a un municipi limítrof, i es tracti d'un cas no comprès en el supòsit de les àrees metropolitanes, també tindrà dret a un títol de transport gratuït per a desplaçar-s'hi. Aquest títol de transport serà facilitat per l'administració competent en matèria de transports que pertorqui.

2. L'acreditació de la condició de persona en situació de sensellarisme per a obtenir el títol de transport correspondrà als serveis socials municipals i a les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposin del títol d'entitats habilitades. L'acreditació emesa per a obtenir el títol tindrà una vigència de quatre mesos, transcorreguts els quals caldrà renovar-la. El títol de transport gratuït també tindrà una vigència de quatre mesos, transcorreguts els quals caducarà. Reglamentàriament es regularà la manera d'acreditar la condició de persona en situació de sensellarisme i el procediment per a la sol·licitud i l'adjudicació del títol de transport gratuït. Per al supòsit que l'experiència pràctica aconselli modificar el temps de vigència del títol de transport gratuït, s'autoritza el Govern de la Generalitat de Catalunya per a poder fer la modificació mitjançant una norma reglamentària.

3. El reglament previst en l'apartat anterior ha d'establir un topall d'ingressos econòmics a partir del qual la persona en situació de sensellarisme no té dret al títol de transport gratuït previst en aquest article.

4. L'ús del títol de transport gratuït serà personal i intransferible. Qualsevol ús fraudulent serà objecte de sanció d'acord amb aquesta llei i la reglamentació del servei de transport corresponent.

5. El títol de transport gratuït previst en aquest article té la consideració de servei bàsic.

Article 29. Lluita contra el desplaçament per part d'alguns municipis de persones en situació de sensellarisme amb la intencionalitat d'allunyar-les-en

1. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya perseguirà, a través de l'òrgan unipersonal coordinador previst a l'apartat 2 de l'article 34, la conducta dels municipis que pugui consistir en el lliurament d'un títol de transport a les persones en situació de sensellarisme que hi viuen o hi romanen, amb la intencionalitat de facilitar-los un mitjà de desplaçament per tal d'allunyar-les-en. Així mateix l'òrgan unipersonal coordinador esmentat perseguirà les conductes dels municipis que consisteixin en la perpetració de qualsevol altra estratègia destinada a satisfer aquell propòsit d'allunyament o en cooperar-hi.

2. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya vigilarà la perpetració d'aquelles conductes, per tal de prevenir-les i evitar-les.

3. En el supòsit que, prèvia l'obertura d'expedient i amb l'acompliment dels tràmits d'audiència del municipi presumptament responsable i d'aportació per aquest de les proves que consideri oportunes, quedi acreditada la comissió d'una de les conductes previstes en l'apartat 1 d'aquest article, l'òrgan unipersonal coordinador

esmentat en l'apartat 1 d'aquest article resolrà que aquell municipi ha comès una conducta, o que hi ha cooperat, destinada a allunyar a una o més persones en situació de sensellarisme, i li notificarà la resolució.

4. Contra la resolució de l'òrgan unipersonal coordinador, el municipi responsable podrà interposar recurs d'alçada.

5. Quan la resolució sigui ferma en via administrativa, en haver transcorregut el termini per a interposar el recurs d'alçada o en haver-se desestimat aquest recurs, es procedirà a fer pública la resolució en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. L'òrgan unipersonal coordinador ho ha de posar en coneixement del Síndic de Greuges, el qual, si ho creu oportú, obrirà el procediment d'investigació corresponent d'acord amb l'apartat 1 de l'article 42 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges.

Article 30. Servei de consigna i servei de bugaderia i de dutxa, i l'accés a una alimentació digne

1. Almenys mentre no sigui plenament efectiu el dret de les persones en situació de sensellarisme a disposar d'un espai residencial digne, els municipis de més de 1.000 habitants han de garantir a aquestes persones, directament o a través de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitats habilitades, un servei de consigna perquè hi puguin dipositar les pertinences personals. Així mateix, directament o de manera indirecta, aquells municipis han de garantir l'accés a un servei de bugaderia. Una vegada s'hagi fet efectiu el dret a disposar d'un espai residencial digne, els municipis de més de 1.000 habitants continuaran garantint l'accés a un servei de consigna i a un servei de bugaderia a les persones que voluntàriament no s'hagin acollit a un espai residencial digne. Així mateix han de garantir un servei de bugaderia a aquelles persones que resideixin en un espai residencial digne que no presti o no pugui facilitar l'accés a aquest servei. Els serveis de consigna i de bugaderia es consideren serveis bàsics.

2. Sens perjudici d'allò que estableix l'apartat anterior, en els municipis que, per raó del volum de la seva població, compten amb districtes o altres divisions territorials de gestió desconcentrada, hi ha d'haver un servei de consigna en tots i cada un d'aquells districtes o àrees territorials en què, d'acord amb les dades procedents dels equips de carrer o dels recomptes de contrast, hi hagi encara una població superior a 30 persones en situació de sensellarisme que no disposa d'un espai residencial digne.

3. Almenys mentre no sigui plenament efectiu el dret de les persones en situació de sensellarisme a disposar d'un espai residencial digne, els municipis de més de 10.000 habitants han de garantir, directament o a través de les organitzacions o entitats legalment reconegudes, un servei de dutxa a les persones que es troben en la situació de sensellarisme que defineix la lletra a de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei. El servei de dutxa es considera servei bàsic.

4. Quan per raons materials, tècniques o econòmiques un municipi de fins a 50.000 habitants no pugui garantir els serveis de consigna, de bugaderia o de dutxa, la comarca respectiva n'assumirà la prestació, directament o a través de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitats habilitades. En el cas que l'establiment on es presti el servei estigui radicat en un municipi altre que el del beneficiari del servei, aquest tindrà dret a un títol de transport gratuït que el permeti desplaçar-se des del seu municipi fins al municipi on es presta el servei.

5. Els ens locals de Catalunya, directament o a través de les organitzacions o entitats legalment reconegudes, dels grups d'afectats, de les unions i de les entitats sense personalitat jurídica que tenen cura de les persones en situació de sensellarisme, han de vetllar i garantir que les persones en situació de sensellarisme accedeixin a una alimentació digne.

Capítol III. Planejament de l'activitat de les administracions públiques de Catalunya

Article 31. Pla sectorial de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials

El pla sectorial que compregui la situació de necessitat d'atenció prevista en la lletra c de l'article 7 de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, que, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 38 d'aquesta mateixa llei, ha d'elaborar periòdicament el departament de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya competent en matèria de serveis socials, ha de contenir un tractament específic del supòsit de les persones en situació de sensellarisme, el qual ha de tenir en compte les previsions i les obligacions d'aquesta llei per tal d'afavorir-ne i garantir-ne el compliment.

Article 32. Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme

1. Els municipis de més de 50.000 habitants que comptin amb més de 20 persones en situació de sensellarisme han d'elaborar i aprovar un Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme. Aquests Plans tenen com a objectiu afavorir i garantir el compliment de les previsions i obligacions previstes en aquesta llei.

2. Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme, que han de tenir una durada entre tres i cinc anys, han de comprendre necessàriament una programació detallada de les actuacions que el municipi pretén realitzar per a garantir el compliment de les obligacions que la llei estableix en matèria d'espais residencials dignes, centres de baixa exigència, recomptes i enquestes, episodis climàtics extrems, desplaçament amb transports urbans de viatgers, serveis de consigna, bugaderia i de dutxa, i alimentació digna, així com per a garantir també el compliment de totes aquelles altres obligacions, serveis i qüestions previstos en la llei o que en deriven.

Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme també han de contenir la previsió de les mesures bàsiques que cal adoptar en situacions de crisi sanitària i d'extraordinària i urgent necessitat.

3. La programació de les actuacions ha de contenir en tots els casos la previsió dels terminis d'execució.

4. La programació de les actuacions que han de contenir tots els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme ha de preveure inexcusablement, i per a totes elles, totes les necessitats i exigències que requereixi la perspectiva de gènere, el fet de disposar d'espais diferenciats quan sigui necessari inclusivament, per a evitar que els riscos de violència, d'assetjament, de manca d'intimitat o de qualsevol altra naturalesa discriminin les dones en el gaudi dels drets, serveis i activitats que promouen les actuacions programades. Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme han de incorporar mesures per a escometre el fenomen de la invisibilitat de les dones que es troben en situació de sensellarisme.

5. En la programació dels espais residencials dignes, els municipis, d'acord amb allò que estableix l'apartat 7 de l'article 12 de la llei, han de prioritzar, entre les diferents modalitats que pot adoptar aquest servei, les que millor garanteixin l'autonomia personal de les persones beneficiàries. Quan s'adoptin aquestes modalitats, la seva programació ha de respondre a les polítiques de HFL, PHF i CHF. Així mateix, en la programació caldrà respectar, d'acord amb allò que preveu l'apartat anterior, les necessitats i les exigències que requereixi la perspectiva de gènere, i caldrà preveure espais residencials dignes que permetin allotjar íntegrament les unitats familiars o de convivència que es trobin en el seu conjunt en situació de sensellarisme.

6. La programació dels espais residencials dignes dels Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme ha de determinar les condicions i els requisits que cal reunir per poder-hi allotjar animals de companyia. En qualsevol cas, els animals de companyia han d'estar identificats, i enregistrats o censats, en tots els supòsits que

així ho exigeix el Text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, de 15 d'abril.

7. La programació del espais residencials dignes, que els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme han d'incloure, ha de configurar el suport especialitzat dels usuaris.

8. La programació dels Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme ha de determinar el nombre i el tipus de professionals que són necessaris per als equips de carrer, i el nombre i la dimensió d'aquests equips, per tal de poder satisfer adequadament les funcions que l'article 23 de la llei els encomana.

En la programació de les actuacions dels equips de carrer cal determinar-ne la coordinació, els criteris d'actuació i la composició en cada cas, segons siguin les funcions a realitzar.

9. En la programació de les actuacions que comptin amb la col·laboració de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya o d'altres administracions públiques, el Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme hi ha de fer constar aquesta circumstància, així com els termes de la col·laboració.

10. Els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme també han de contenir totes aquelles altres mesures, qüestions i extrems que el municipi cregui oportú d'incloure-hi per a prevenir i per a fer front al sensellarisme, així com per a prevenir i per a fer front, en general, a totes les manifestacions de privació d'habitatge.

Article 33. Programació contra el sensellarisme

1. Els municipis de més de 50.000 habitants que compten amb 20 o menys persones en situació de sensellarisme, i els municipis amb població entre els 5.000 i els 50.000 habitants, han d'aprovar una programació que garanteixi el compliment de les obligacions i exigències que en matèria de sensellarisme els atribueix la llei. Els municipis en els quals no hi pernocten persones en situació de sensellarisme també han de redactar una programació, si bé amb caràcter preventiu.

2. Així mateix, els municipis de menys de 5.000 habitants han de garantir el compliment de les obligacions i exigències que en matèria de sensellarisme els atribueix la llei.

3. D'acord amb allò previst en l'apartat 1 de l'article 36, les províncies, a través de les Diputacions provincials, les comarques o l'Àrea Metropolitana de Barcelona, segon qui en sigui competent, cooperaran amb els municipis de fins a 50.000 habitants, assumiran d'acord amb ells encàrrecs en l'exercici de aquelles competències que la llei atribueix a aquests i que per raons materials o tècniques no estiguin en condicions d'exercir, i els substituiran quan incompleixin les obligacions imposades per aquesta llei. Els municipis també poden associar-se amb altres en mancomunitats per a la prestació dels serveis la competència dels quals els atribueix aquesta llei.

Títol V. Disposicions d'organització administrativa i de finançament dels serveis

Capítol I. Disposicions orgàniques, de relacions interadministratives i de finançament de les prestacions, actuacions i serveis

Article 34. Comissió interdepartamental de les polítiques per a les persones en situació de sensellarisme, i l'òrgan unipersonal coordinador

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha de disposar d'un òrgan col·legiat que coordini l'execució de les polítiques i les accions de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya per a les persones en situació de sensellarisme. Aquest òrgan, que s'ha de dotar de mitjans personals i materials suficients, pren la denominació de Comissió interdepartamental de les polítiques per a les persones en situació de sensellarisme, i s'adscriu al departament competent en matèria de serveis socials. Reglamentàriament es desplegarà la composició i les funcions de la Comissió.

2. La presidència de la Comissió Interdepartamental correspon a un delegat nomenat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, el qual tindrà, a més, com a òrgan unipersonal coordinador, amb nivell de director general i amb dependència jeràrquica directa del titular del departament competent en matèria de serveis socials, funcions executives.

3. A més del conjunt de competències o funcions que li atribueix aquesta llei, l'òrgan unipersonal coordinador ha d'elaborar el Mapa del sensellarisme a Catalunya. Aquest Mapa, que és l'expressió numèrica i territorial de les persones en situació de sensellarisme, constitueix un instrument que, entre altres cometes, ha de servir per a facilitar l'elecció, quan escaigui, de la forma de cooperació interadministrativa que pugui ser més idònia i eficient. El Mapa ha de comprendre els dos supòsits de situació de sensellarisme recollits en l'apartat 1 de l'article 3 de la llei. Les administracions públiques, les organitzacions i les entitats legalment reconegudes, i les unions i les entitats sense personalitat jurídica han de facilitar, quan els ho requereixi l'òrgan unipersonal coordinador, el nombre de persones que atenen que es troben en la situació de sensellarisme de la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 3 de la llei.

També correspon a l'òrgan unipersonal coordinador recopilar anualment la informació sobre el nombre de persones en situació de sensellarisme traspassades i les causes del traspàs. Reglamentàriament es regularà l'obtenció de les dades relatives als traspassos, l'anàlisi de les quals ha de servir per a millorar les mesures preventives adoptades per les administracions públiques i minorar el nombre de defuncions. En qualsevol cas caldrà respectar la normativa de protecció de dades personals i del secret estadístic.

4. L'òrgan unipersonal coordinador ha d'informar anualment el Parlament i el Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme de les mesures adoptades des del Govern en compliment d'aquesta llei. En aquest informe anual també s'hi han de fer constar les mesures legals sobre habitatge adoptades pel Govern de la Generalitat de Catalunya per a erradicar les situacions de sensellarisme, i les polítiques d'habitatge desplegades amb aquesta finalitat.

Article 35. Cooperació i col·laboració entre les administracions públiques. La Comissió interadministrativa per a la lluita contra les situacions de sensellarisme

1. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya, les províncies a través de les Diputacions provincials, les comarques, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i els municipis de Catalunya han de determinar fórmules de cooperació i d'intercanvi d'informació respectant la normativa de protecció de dades, per tal d'establir els marcs convencionals i pressupostaris pertinents per a l'acompliment del que estableix aquesta llei.

2. Es crea la Comissió interadministrativa per a la lluita contra les situacions de sensellarisme, com a òrgan col·legiat interadministratiu d'informació, deliberació, seguiment, reflexió i col·laboració entre les administracions públiques competents en matèria de sensellarisme.

Aquesta Comissió, que com a mínim ha de reunir-se en sessió ordinària dues vegades a l'any, estarà integrada pel titular de l'òrgan unipersonal de coordinació, que la presidirà, cinc representants de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya amb nivell de director general, tres alcaldes en representació dels municipis de més de 50.000 habitants, dos alcaldes en representació dels altres municipis, un president de Diputació provincial en representació de les províncies, tres presidents de Consells comarcals i un representant de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

La Comissió ha de desenvolupar, en tot cas, les funcions següents:

- a) Intercanviar informació sobre les polítiques desplegades en aplicació d'aquesta llei.
- b) Deliberar sobre l'aplicació de la llei.

c) Recolzar, assessorar i fer recomanacions per a una més correcta, coordinada i efectiva aplicació de la llei.

d) Promoure fórmules de cooperació entre les administracions públiques per a un exercici més eficient i eficaç de les competències que la llei els assigna.

Reglamentàriament es regularà la designació dels membres de la Comissió i el règim de funcionament.

3. El Govern de la Generalitat de Catalunya, en compliment d'allò que estableixen els apartats 1 i 5 d'aquest article, ha d'habilitar en el pressupost anual una dotació econòmica específica que, d'acord amb les previsions d'impacte econòmic contingudes en l'informe econòmic i pressupostari d'aquesta llei, garanteixi, tenint en compte les aportacions de les altres administracions públiques, la suficiència financera dels municipis a l'hora de satisfer les obligacions que deriven de la llei.

4. Pel que fa al finançament dels serveis socials bàsics són d'aplicació els apartats 1, 2, 3 i 5 de l'article 60 i els articles 61 i 62 de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials.

5. Amb relació als altres serveis i activitats previstos en la llei, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya s'ha de coresponsabilitzar, en compliment dels apartats 1 i 3 d'aquest article, de les despeses derivades de l'aplicació d'aquesta llei, amb l'assumpció, d'acord amb el marc convencional i pressupostari pertinent, d'un percentatge entre el 40 i el 60 per cent del cost, compromís que consignarà en una partida específica dels pressupostos anuals de la Generalitat de Catalunya. En qualsevol cas, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya ha de garantir la suficiència financera i assegurar el compliment de la legislació d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera.

6. Els municipis i els altres ens locals competents han de consignar en els seus pressupostos les dotacions que, segons els marcs convencionals i pressupostaris pertinents, siguin necessàries per a finançar les obligacions que deriven de la llei.

7. El departament de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya i les àrees dels ens locals de Catalunya competents en matèria pressupostària han de fer les modificacions pressupostàries que siguin necessàries per a complir el que estableix aquesta llei, bo i respectant allò que requereix la legislació d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera.

Article 36. Trasllats de l'exercici de competències

1. Quan un municipi de fins a 50.000 habitants no estigui en condicions d'assumir directament o mancomunadament, per raons materials o tècniques, l'exercici de totes o d'alguna de les competències que en matèria de sensellarisme els atribueix aquesta llei, la província a través de la Diputació provincial, la comarca, o l'Àrea Metropolitana de Barcelona, d'acord amb les competències respectives, hi intervinbran mitjançant la subscripció de convenis interadministratius de cooperació o mitjançant l'assumpció, a través de convenis, de la realització de les activitats materials o de gestió que el municipi els encarregui. En el cas d'incompliment de les obligacions previstes en aquesta llei per part d'un municipi, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, la província o la comarca corresponents, segons en siguin competents, i en la mesura que l'incompliment afecti l'exercici de les seves competències i l'obligació tingui garantida legalment o pressupostàriament la cobertura econòmica, podrà procedir, previ requeriment, a substituir-lo en l'exercici de la competència o de les competències afectades o desateses. El requeriment ha de recordar el compliment de l'obligació al municipi i concedir-li un termini, no inferior a un mes, perquè compleixi.

2. Quan un municipi de més de 50.000 habitants incompleixi l'obligació prevista en l'apartat 1 de l'article 24 de la llei, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya ha de procedir a l'exercici de la potestat d'execució subsidiària regulada

en l'article 151 del Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril.

Capítol II. Òrgan col·legiat de participació

Article 37. El Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme

1. Es crea el Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme, adscrit al departament competent en matèria de serveis socials, com a organisme col·legiat de participació de les organitzacions i entitats legalment reconegudes, i com a òrgan consultiu de les administracions públiques. També en poden formar part els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica que tenen cura de les persones en situació de sensellarisme.

2. En el Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme hi haurà un representant per cada una de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que compten amb el títol d'entitat habilitada. El nombre total del conjunt de representants de les entitats no reconegudes com a entitats habilitades, i dels grups d'afectats, de les unions i de les entitats sense personalitat jurídica que tenen cura de les persones en situació de sensellarisme, serà el d'un terç del nombre de membres que representen a les organitzacions i a les entitats que disposen del títol d'entitats habilitades. Reglamentàriament s'establirà el règim jurídic de funcionament del Consell i la forma de designació dels representants de les entitats no reconegudes com a entitats habilitades, dels grups d'afectats i de les unions i entitats sense personalitat jurídica.

3. Són funcions del Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme les següents:

- a) Assessorar les administracions públiques catalanes quan li sigui requerit.
- b) Emetre informes per a les administracions públiques catalanes quan els siguin requerits. En qualsevol cas, serà preceptiva l'emissió d'un informe del Consell en el procediment d'elaboració per part de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya dels avantprojectes o projectes de llei o de reglament que tractin o afectin específicament el sensellarisme o les situacions d'exclusió residencial o privació d'habitatge. Transcorregut un mes des de la petició de l'informe sense que aquest hagi estat lliurat, prosseguirà la tramitació del procediment.
- c) Informar la part corresponent al tractament específic del supòsit de les persones en situació de sensellarisme que ha de contenir el pla sectorial esmentat en l'article 31 de la llei, i els altres plans sobre les persones en situació de sensellarisme que elabori l'administració pública de la Generalitat de Catalunya. Els municipis poden sotmetre-li els Plans d'actuació municipal contra el sensellarisme que elaborin, per tal que els informi.
- d) Fer estudis sobre la situació de les persones en situació de sensellarisme o exclusió residencial.
- e) Examinar i deliberar sobre l'informe anual de l'òrgan unipersonal coordinador previst a l'apartat 4 de l'article 34 de la llei.
- f) Fer suggeriments i propostes a les administracions públiques de Catalunya per a millorar la situació i les condicions de les persones en situació de sensellarisme o d'exclusió residencial o privació d'habitatge.

4. La creació d'aquest Consell no impedeix en cap cas que en els municipis es puguin crear xarxes o consells locals, amb funcions d'assessorament i proposta, que integrin les organitzacions i les entitats legalment reconegudes que, en el respectiu terme municipal, treballen en favor de les persones que es troben en situació de sensellarisme. Els grups d'afectats, les unions i les entitats sense personalitat jurídica que tenen cura de les persones en situació de sensellarisme, també poden formar

part, en el respectiu terme municipal, de les xarxes o consells locals que puguin crear-s'hi.

Quan hagi estat creada formalment una xarxa o consell d'àmbit local, els municipis respectius que tinguin el deure d'aprovar un Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme li hauran de sol·licitar preceptivament un informe abans d'aprovar l'esmentat Pla.

Capítol III. Col·laboració amb Corporacions de dret públic

Article 38. Col·laboració amb Corporacions de dret públic

1. L'administració pública de la Generalitat de Catalunya i els municipis de Catalunya, en la mesura que ho creguin oportú, proposaran al Consell de l'Advocacia Catalana, o als Col·legis de l'Advocacia de Catalunya, la formalització de convenis de col·laboració destinats a garantir l'orientació, l'assessorament i la defensa jurídica de les persones en situació de sensellarisme.

2. Les esmentades administracions també fomentaran la col·laboració entre les organitzacions i les entitats legalment reconegudes i els Consells i els Col·legis professionals l'activitat dels quals pugui beneficiar especialment a les persones en situació de sensellarisme.

Títol VI. Mesures i mecanismes per a afavorir i garantir el compliment de la llei

Capítol I. Mesures de legitimació i representació

Article 39. Representació de les persones en situació de sensellarisme i legitimació per a la defensa dels drets i interessos col·lectius d'aquestes persones

1. D'acord amb l'apartat 2 de l'article 4 de la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques es reconeix a les organitzacions i entitats legalment reconegudes que comptin amb el títol d'entitat habilitada la titularitat dels interessos legítims col·lectius de les persones en situació de sensellarisme.

2. En la mesura que ho prevegin llurs estatuts o normes reguladores, les organitzacions i les entitats enumerades en l'apartat anterior podran actuar, quan l'interessat les autoritzi, en representació de les persones en situació de sensellarisme davant de les administracions públiques de Catalunya, d'acord amb allò que estableix l'article 5 de la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

3. D'acord amb allò previst en la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 19 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, es confereix a les organitzacions i entitats enumerades en l'apartat 1 la legitimació per a la defensa dels drets i interessos legítims col·lectius de les persones en situació de sensellarisme.

4. El reconeixement de l'apartat 1 d'aquest article és sens perjudici de la condició d'interessades que, en virtut de l'apartat 1 de l'article 4 de la Llei 39/2015, de l'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, correspon en qualsevol cas a les organitzacions i entitats legalment reconegudes que comptin amb el títol d'entitat habilitada, en la mesura que siguin titulars de drets o interessos legítims individuals o col·lectius.

Així mateix, l'atribució de legitimació de l'apartat 3 d'aquest article és sens perjudici de la legitimació que, en virtut de la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 19 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, correspon a les organitzacions i entitats legalment reconegudes que comptin amb el títol d'entitat habilitada, en la mesura que disposin d'un dret o interès legítim.

Capítol II. Infraccions i sancions

Article 40. Concepte d'infracció

Són infraccions administratives les accions o omissions tipificades com a infraccions per aquesta llei i que estan compreses dins de l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya o dels ens locals de Catalunya, sempre que no constitueixin delictes o falta.

Article 41. Infraccions per la vulneració dels drets de les persones en situació de sensellarisme

1. Les infraccions administratives per la vulneració dels drets de les persones en situació de sensellarisme poden ser lleus, greus o molt greus, d'acord amb el que estableix aquesta llei.

2. Són infraccions lleus:

a) Incomplir l'obligatorietat de formular denúncies d'acord amb allò previst a l'article 44 d'aquesta llei. Quan l'incompliment provingui d'agents de l'autoritat o de la resta de personal al servei de les administracions públiques i hagin actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta lleu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

b) Fer servir expressions vexatòries injustes, per qualsevol mitjà, contra les persones en situació de sensellarisme d'una manera intencionada.

c) Emetre intencionadament expressions vexatòries injustes respecte de les persones en situació de sensellarisme, en els mitjans de comunicació, en discursos o en intervencions públiques.

3. Són infraccions greus:

a) Dificultar injustificadament a les persones en situació de sensellarisme el gaudi dels drets que reconeix aquesta llei.

b) Cometre accions contra les persones en situació de sensellarisme, per causa de la seva condició, que siguin vexatòries, degradants o que comportin tractaments discriminatoris, sempre que aquestes accions no siguin constitutives de delictes o falta.

c) Portar a terme actes que comportin l'aïllament, el rebuig o el menyspreu públic, notori i explícit, de persones en situació de sensellarisme.

d) Fer servir expressions vexatòries que incitin la manca de respecte contra les persones en situació de sensellarisme d'una manera intencionada i reiterada.

e) Malmetre o destruir objectes o propietats de persones en situació de sensellarisme, sempre que aquestes accions no constitueixin delictes o falta.

f) Emetre intencionadament i reiteradament expressions vexatòries que incitin a la manca de respecte de les persones en situació de sensellarisme, en els mitjans de comunicació, en discursos o en intervencions públiques.

g) Cometre una represàlia discriminatòria. Quan el presumpte infractor sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei d'una administració pública i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta greu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

4. Són infraccions molt greus:

a) Impedir o dificultar a una persona, d'una manera intencionada, la realització d'un tràmit o l'accés a un servei públic o establiment obert al públic, per causa de la seva condició de persona en situació de sensellarisme. Quan el presumpte infractor sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei de l'administració pública i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta molt greu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

b) Impedir l'ús d'un espai públic per una o més persones en situació de sensellarisme amb dret a utilitzar-lo.

c) L'assetjament o el comportament agressiu cap a persones en situació de sensellarisme, per causa de la seva condició, quan no siguin constitutius de delictes o falta.

d) Convocar actes o activitats encaminades a incitar l'odi o la violència contra les persones en situació de sensellarisme, o la seva discriminació, sempre que no constitueixin delictes o falta.

5. La discriminació múltiple i la victimització secundària incrementen d'un grau, respecte a cadascuna de les causes que hi concorren, el tipus d'infracció establert per aquesta llei, o bé es considerarà un criteri d'agreujament en la imposició de la sanció. En tot cas, la discriminació múltiple comportarà l'increment d'un grau quan a la discriminació per la situació de sensellarisme s'hi afegeixi la discriminació per raó de gènere, identitat o expressió de gènere, o per pertinença a col·lectius com els de les persones immigrants, de la tercera edat, amb discapacitat, seropositives, amb creences religioses, o el poble gitano.

6. En el cas que es tractin d'expressions vexatòries injustes realitzades per les persones que tinguin o hagin tingut un parentesc d'afectivitat amb la víctima es procedirà a traslladar les actuacions al Ministeri Fiscal per si es dedueixen responsabilitats de caràcter penal d'acord amb l'apartat 4 de l'article 173 del Codi Penal.

7. Quan s'utilitzi violència, inclosa la intimidació personal i la força en les coses, sense estar legítimament autoritzat per a la realització d'alguna de les conductes previstes en els apartats anteriors es procedirà a traslladar les actuacions al Ministeri Fiscal per si es dedueixen responsabilitats de caràcter penal.

8. En els supòsits que les conductes d'assetjament es realitzin de forma insistent i reiterada, sense estar legítimament autoritzat, de forma que s'alteri greument el desenvolupament de la vida quotidiana es procedirà a traslladar les actuacions al Ministeri Fiscal per si es dedueixen responsabilitats de caràcter penal.

Article 42. Infraccions de les entitats habilitades i de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades en l'incompliment de les obligacions de la llei

1. La manca de coordinació de les entitats habilitades o de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades, quan és per la seva causa, amb els Serveis Socials, i la manca de remissió a aquests serveis de la informació exigible legalment que els sigui requerida, constitueix una infracció lleu. També té la consideració de lleu l'incompliment de l'obligació de formular denúncies que estableix l'article 44 de la llei. Quan l'entitat habilitada, o l'organització o l'entitat que no és entitat habilitada, cometi una infracció lleu, i resulti que en el moment de la comissió ja hagi comès dues infraccions lleus fermes en la via administrativa, la nova infracció es considerarà una infracció greu. Aquesta regla s'aplicarà de manera successiva i cíclica.

2. L'incompliment com a conseqüència de conducta negligent per les entitats habilitades, o per les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades, de les altres obligacions que adquireixin en l'aplicació d'aquesta llei constitueix una infracció administrativa. Aquesta infracció tindrà la consideració de greu, excepte quan la conducta infractora consisteixi en una conducta reincident comesa dins del termini de dos anys a comptar des de la comissió de la primera infracció, supòsit en el qual la infracció serà molt greu.

3. El falsejament de dades per a l'obtenció del títol d'entitat habilitada per part de les entitats habilitades i per part de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades, i la gestió fraudulenta o l'ús indegut per les entitats habilitades dels títols de transports gratuïts previstos en l'article 28 de la llei constitueixen infraccions molt greus, sempre que aquestes conductes no siguin constitutives d'infracció penal.

4. Les conductes que consisteixen en infraccions de les disposicions reguladores de la funció estadística, o en infraccions de les disposicions reguladores de la pro-

tecció de dades personals, són sancionades d'acord amb allò establert en la normativa corresponent.

Article 43. Condició de persona interessada en els procediments administratius sancionadors

La presentació d'una denúncia no atorga, per sí sola, la condició de persona interessada en el procediment administratiu sancionador. Les persones que es troben en situació de sensellarisme que hagin estat víctimes d'alguna de les infraccions tipificades en aquesta llei tenen la condició de persones interessades en el procediment administratiu sancionador corresponent. També tenen aquesta condició les entitats habilitades previstes a l'article 8 d'aquesta llei, sempre i quan el seu àmbit territorial d'actuació inclogui el lloc on s'ha comés la infracció en la qual sigui víctima una persona en situació de sensellarisme.

Article 44. Obligatorietat de formular denúncies

Els agents de l'autoritat, el personal adscrit als serveis amb competències derivades d'aquesta llei, les entitats habilitades i les organitzacions i les entitats legalment reconegudes no habilitades estan obligats a formular denúncies quan, en l'exercici de les seves funcions o en les seves activitats, tinguin notícia d'una infracció en la qual sigui víctima una persona en situació de sensellarisme.

Article 45. Sancions per les infraccions per la vulneració dels drets de les persones en situació de sensellarisme

1. Les infraccions lleus són sancionades amb una multa d'una quantia entre 150 i 1.500 euros. Quan el presumpte infractor de la infracció prevista en la lletra a de l'apartat 2 de l'article 41 sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei de l'administració pública, i l'omissió hagi estat comesa en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta lleu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

2. Les infraccions greus són sancionades amb una multa d'una quantia entre 1.501 i 3.000 euros. Quan el presumpte infractor de la infracció prevista en la lletra g de l'apartat 3 de l'article 41 sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei de l'administració pública, i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta greu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

3. Les infraccions molt greus són sancionades amb una multa d'una quantia entre 3.001 i 6.000 euros. Quan el presumpte infractor de la infracció prevista en la lletra a de l'apartat 4 de l'article 41 sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei de l'administració pública, i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció tindrà la consideració de falta molt greu i donarà lloc a l'exigència de la corresponent responsabilitat disciplinària.

4. Per a la determinació de la quantia de la multa, l'òrgan competent ha de mantenir la proporció adequada entre la gravetat del fet constitutiu de la infracció i la sanció, aplicades a la lesió ocasionada i al nombre de persones afectades. En qualsevol cas, la graduació de la multa ha de considerar especialment els criteris següents:

- a) El grau de culpabilitat i la intencionalitat de l'infractor.
- b) La continuïtat o la persistència en la conducta infractora.
- c) Els perjudicis físics, morals i materials causats a persones o béns i la situació de risc creada o mantinguda.
- d) La reincidència o la reiteració
- e) La discriminació múltiple i la victimització secundària, llevat que hagi incrementat un grau el tipus d'infracció.

5. Quan ho justifiqui l'adequació deguda entre la sanció que s'hagi d'aplicar amb la gravetat del fet constitutiu de la infracció i les circumstàncies concurrents, l'òrgan competent per a resoldre pot imposar la sanció en el grau inferior.

6. Quan de la comissió d'una infracció derivi necessàriament la comissió d'una altra o altres infraccions, s'ha d'imposar únicament la sanció corresponent a la infracció més greu comesa.

Article 46. Sancions per a les infraccions comeses per les entitats habilitades i per les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades en l'incompliment de les obligacions de la llei

1. Les infraccions lleus són sancionades amb un advertiment.
2. Les infraccions greus són sancionades amb una multa d'una quantia entre 500 i 3.000 euros.
3. Les infraccions molt greus comeses per les entitats habilitades són sancionades amb la suspensió del títol d'entitat habilitada per un termini entre tres mesos i un any. En el supòsit de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són entitats habilitades, les infraccions molt greus són sancionades amb la suspensió de la realització d'activitats vinculades a la llei per un termini entre tres mesos i un any.
4. Per a la graduació de la sanció cal ponderar el grau de culpabilitat o l'existència d'intencionalitat, la continuïtat o la persistència en la conducta infractora, i la naturalesa dels perjudicis causats.

Article 47. Concurrencia de les sancions administratives amb l'ordre jurisdiccional penal

1. Les infraccions i les sancions que estableix la llei ho són sense perjudici de les previstes en altres lleis i de les accions i omissions tipificades com a delictes i de les penes previstes en el Codi Penal i lleis penals especials, llevat d'allò que estableixen els apartats següents.
2. No es poden sancionar d'acord amb aquesta llei les conductes que ho hagin estat penalment o administrativament quan s'aprecii identitat de subjecte, fet i fonament jurídic.
3. Si en qualsevol moment del procediment administratiu sancionador es considera que els fets poden ser constitutius d'un il·lícit penal, l'òrgan competent d'acord amb els articles 48 o 49 de la llei ha de traslladar-los al Ministeri Fiscal, sol·licitant testimoni sobre les actuacions practicades a l'efecte i ha d'acordar-ne la suspensió fins que es rebí la comunicació a què es refereix el paràgraf primer de l'apartat següent o fins que recaigui resolució judicial. La suspensió haurà de ser notificada a la persona interessada.
4. Si el Ministeri Fiscal no trobava mèrits per a procedir penalment contra tots o algun dels subjectes obligats, ho ha de comunicar a l'òrgan competent perquè pugui continuar el procediment administratiu sancionador.
Si, per contra, el Ministeri Fiscal interposava una denúncia o una querella, també ho ha de comunicar a l'òrgan competent, així com també ha de comunicar el resultat d'aquestes actuacions.
5. La resolució que es dicti en el procediment administratiu sancionador ha de respectar, en qualsevol cas, els fets que hagin pogut ser declarats provats en la sentència ferma.

Article 48. Competència sancionadora en el supòsit de les infraccions per la vulneració dels drets de les persones en situació de sensellarisme

1. La competència per a resoldre els procediments que s'incoïn en aplicació del règim sancionador previst en els articles 41 i 45 de la llei correspon a l'òrgan unipersonal coordinador de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya que preveu l'apartat 2 de l'article 34 de la llei.
2. No obstant allò previst en l'apartat anterior, en el cas de la infracció lleu tipificada en la lletra b de l'apartat 2 de l'article 41, de les infraccions greus tipificades

en les lletres *b*, *c*, *d*, i *e* de l'apartat 3 de l'article 41, i de les infraccions molt greus tipificades en les lletres *b*, *c* i *d*, de l'apartat 4 de l'article 41, la competència per a incoar, instruir i resoldre els procediments sancionadors correspon al municipi en el qual s'hagi comès la infracció, sempre i quan aquest l'hagi assumida a través de l'aprovació d'una ordenança que tipifiqui les esmentades infraccions i hi estableixi les sancions corresponents establertes en aquesta llei. En els municipis que no hagin assumit la competència esmentada, aquesta serà exercida per l'administració pública de la Generalitat de Catalunya i la resolució dels procediments correspondrà a l'òrgan indicat en l'apartat anterior.

En els casos de la infracció greu tipificada en la lletra *g* de l'apartat 3 de l'article 41, i de la infracció molt greu tipificada en la lletra *a* de l'apartat 4 del mateix article, quan el presumpte infractor sigui aliè al tràmit, al servei o a l'establiment, la competència per a incoar, instruir i resoldre els procediments sancionadors correspon a l'administració titular del tràmit, servei o establiment. En canvi, quan el presumpte infractor sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei d'una administració pública i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció té la consideració de falta en els termes previstos en aquesta llei, i la competència per a incoar, instruir i resoldre el procediment disciplinari correspon a l'òrgan que la tingui atribuïda d'acord amb la legislació sobre el personal al servei de l'administració que correspongui. En el cas de la infracció lleu tipificada en la lletra *a* de l'apartat 2 de l'article 41, quan el presumpte responsable de l'incompliment sigui un agent de l'autoritat o formi part de la resta del personal al servei d'una administració pública i hagi actuat en l'exercici de les funcions del càrrec, la infracció té la consideració de falta lleu i la competència per a incoar, instruir i resoldre el procediment disciplinari correspon a l'òrgan que la tingui atribuïda d'acord amb la legislació sobre el personal al servei de l'administració que correspongui.

Article 49. Competència sancionadora en el supòsit de les infraccions de les entitats habilitades i de les infraccions de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que no són habilitades en l'incompliment de les obligacions de la llei

La competència per a resoldre els procediments que s'incoïn en aplicació del règim sancionador previst en els articles 42 i 46 de la llei correspon a l'òrgan unipersonal coordinador de l'administració pública de la Generalitat de Catalunya que preveu l'apartat 2 de l'article 34 de la llei.

Disposicions addicionals

Disposició addicional primera. Mesures per a afavorir la inserció sociolaboral

1. En l'àmbit de les competències respectives, el Govern de la Generalitat de Catalunya i els municipis de Catalunya han d'adoptar les mesures específiques que siguin necessàries per a afavorir la inserció sociolaboral de les persones en situació de sensellarisme. En aquest sentit, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya farà l'oferta de plans individuals d'inserció i es promourà el compromís de les persones esmentades de subscriure'ls i complir-los.

2. Les persones en situació de sensellarisme que gaudeixen de la prestació del servei d'espai residencial digne estan obligades, si no tenen treball, a mantenir-se inscrites al Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, i a no rebutjar una oferta de treball adequada i per al qual estiguin degudament capacitades, d'acord amb el que estableix la normativa sobre la prestació per desocupació. Estan exemptes d'aquesta obligació les persones que no es troben en situació d'incorporar-se al mercat laboral a curt o mitjà termini, segons el criteri dels serveis socials municipals o acreditació de les organitzacions i entitats legalment reconegudes que disposen del títol d'entitats habilitades.

Disposició addicional segona. Mesures per a afavorir la formació

En l'àmbit de les seves competències respectives, l'administració pública de la Generalitat de Catalunya i els municipis de Catalunya han de promoure la participació i la integració de les persones en situació de sensellarisme en els plans i activitats de caràcter formatiu, i han d'adaptar, quan escaigui, el contingut dels plans i activitats a les necessitats específiques d'aquelles persones.

Disposició addicional tercera. Servei d'informació, orientació i derivació

Tots els municipis de més de 20.000 habitants han de garantir serveis d'informació, orientació i de derivació a serveis especialitzats per tal que les persones novingudes puguin ser informades dels seus drets i dels seus deures, i per a poder detectar necessitats específiques, com poden ser-ho, entre altres, la demanda d'asil o la denúncia de tracta de persones.

Disposició addicional quarta. Adaptació dels serveis socials

1. En l'àmbit de les competències respectives, el Govern de la Generalitat de Catalunya i els municipis de Catalunya han d'adaptar el funcionament dels serveis socials a les exigències que derivin de l'aplicació d'aquesta llei.

2. En qualsevol cas, han de posar especial èmfasi en l'oferiment efectiu de tractament psicològic o psiquiàtric a aquelles persones en situació de sensellarisme que ho precisin, i, en general, han de facilitar l'orientació per a l'accés als serveis mèdics quan escaiguin.

Disposicions finals

Disposició final primera. Modificació de la Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials

La Llei 12/2007, d'11 d'octubre, de serveis socials, es modifica en els termes següents:

U. S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 16, amb la redacció següent:

«4. No obstant tractar-se de serveis residencials, el servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme i el servei de centre de baixa exigència regulats en la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, també tenen la naturalesa de servei social bàsic.»

Dos. S'afegeix una nova lletra r a l'article 17, amb la redacció següent:

«r) Garantir un espai residencial digne a les persones en situació de sensellarisme.»

Tres. S'afegeix una nova lletra s a l'article 17, amb la redacció següent:

«s) Garantir centres de baixa exigència a les persones en situació de sensellarisme.»

Quatre. Es dona nova numeració a l'apartat «1.1.7. Servei d'Informació i Atenció a les Dones» de l'annex de la llei, que queda redactat de la manera següent:

«1.1.9. Servei d'Informació i Atenció a les Dones».

Cinc. S'afegeixen els nous apartats 1.1.7., 1.1.7.1., 1.1.7.2., 1.1.7.3. i 1.1.7.4., en l'annex de la llei, amb la redacció següent:

«1.1.7. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme

1.1.7.1. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat de pensió o d'allotjament equiparable

1.1.7.2. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'hotel o d'allotjament equiparable

1.1.7.3. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'alberg o d'allotjament equiparable

1.1.7.4. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'establiment residencial, d'allotjament dotacional o d'allotjament equiparable».

Sis. S'afegeix un nou apartat 1.1.8, en l'annex de la llei, amb la redacció següent:
«1.1.8. Servei de centre de baixa exigència».

Disposició final segona. Modificació del Decret 142/2010 d'11 d'octubre, pel qual s'aprova la Cartera de Serveis Socials 2010-2011

1. El Decret 142/2010, d'11 d'octubre, pel qual s'aprova la Cartera de Serveis Socials 2010-2011, es modifica en els termes següents:

U. Es dona nova numeració a l'apartat «1.1.7 Serveis de suport als serveis socials bàsics» de l'annex 1, que queda redactat de la manera següent:

«1.1.9 Serveis de suport als serveis socials bàsics»

Dos. S'afegeixen els nous apartats 1.1.7, 1.1.7.1, 1.1.7.2, 1.1.7.3 i 1.1.7.4, en l'annex 1, amb la redacció següent:

«1.1.7 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme

1.1.7.1 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat de pensió o d'allotjament equiparable

1.1.7.2 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'hotel o d'allotjament equiparable

1.1.7.3 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'alberg o d'allotjament equiparable

1.1.7.4 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'establiment residencial, d'allotjament dotacional o d'allotjament equiparable»

Tres. Les prestacions 1.1.7.1 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat de pensió o d'allotjament equiparable; 1.1.7.2 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'hotel o d'allotjament equiparable; 1.1.7.3 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'alberg o d'allotjament equiparable; i 1.1.7.4 Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'establiment residencial, d'allotjament dotacional o d'allotjament equiparable, es defineixen de la manera següent:

«Prestació	1.1.7.1. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat de pensió o d'allotjament equiparable
Garantia de la prestació	Prestació garantida.
Descripció	Servei que ofereix un espai residencial digne a les persones en situació de sensellarisme a través d'una pensió o d'un allotjament equiparable.
Objecte	Facilitar un espai on dormir-hi i on poder-hi desenvolupar la vida privada.
Funcions	Allotjament. Higiene personal. Suport personal.
Tipologia de la prestació	Prestació de servei: servei bàsic.
Situació de la població destinatària	Persones en situació de sensellarisme.
Edat població destinatària	A partir del 18 anys.
Forma de prestació	En pensió o en un altre tipus d'allotjament equiparable que satisfaci els requisits i les exigències mínimes previstes en la lletra a de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.
Perfils professionals	Gestió des de personal professional (treballador/a social) i ajuda externa de suport i acompanyament de professionals (treballador/a social, educador/a social, psiquiatre/a, psicòleg/loga, personal dels serveis sanitaris) i de voluntariat.
Ràtios professionals	Es disposarà de personal suficient en nombre i perfil per a la prestació del servei, segons les necessitats de cada supòsit.

Estàndards de qualitat	Els que estableix el Pla de qualitat previst en la Llei de serveis socials per a aquesta prestació.
Criteris d'accés - normativa reguladora	Els criteris d'accés són els següents: a) estar acreditat com a persona en situació de sensellarisme pels serveis socials municipals o per una entitat habilitada, i b) estar empadronat en un municipi de Catalunya.
Prestació	1.1.7.2. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'hotel o d'allotjament equiparable
Garantia de la prestació	Prestació garantida.
Descripció	Servei que ofereix un espai residencial digne a les persones en situació de sensellarisme a través d'un hotel o d'un allotjament equiparable.
Objecte	Facilitar un espai on dormir-hi i on poder-hi desenvolupar la vida privada.
Funcions	Allotjament. Higiene personal. Suport personal.
Tipologia de la prestació	Prestació de servei: servei bàsic.
Situació de la població destinatària	Persones en situació de sensellarisme.
Edat població destinatària	A partir del 18 anys.
Forma de prestació	En hotel o en un altre tipus d'allotjament equiparable que satisfaci els requisits i les exigències mínimes previstes en la lletra a de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.
Perfils professionals	Gestió des de personal professional (treballador/a social) i ajuda externa de suport i acompanyament de professionals (treballador/a social, educador/a social, psiquiatre/a, psicòleg/loga, personal dels serveis sanitaris) i de voluntariat.
Ràtios professionals	Es disposarà de personal suficient en nombre i perfil per a la prestació del servei, segons les necessitats de cada supòsit.
Estàndards de qualitat	Els que estableix el Pla de qualitat previst en la Llei de serveis socials per a aquesta prestació.
Criteris d'accés - normativa reguladora	Els criteris d'accés són els següents: a) estar acreditat com a persona en situació de sensellarisme pels serveis socials municipals o per una entitat habilitada, i b) estar empadronat en un municipi de Catalunya.
Prestació	1.1.7.3. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'alberg o d'allotjament equiparable
Garantia de la prestació	Prestació garantida.
Descripció	Servei que ofereix un espai residencial digne a les persones en situació de sensellarisme a través d'un alberg o d'un allotjament equiparable.
Objecte	Facilitar un espai on dormir-hi i on poder-hi desenvolupar la vida privada.
Funcions	Allotjament. Acolliment. Convivència. Suport personal. Higiene personal. Bugaderia i repàs de la roba.
Tipologia de la prestació	Prestació de servei: servei bàsic.
Situació de la població destinatària	Persones en situació de sensellarisme.
Edat població destinatària	A partir del 18 anys.
Forma de prestació	En alberg o en un altre tipus d'allotjament equiparable que satisfaci els requisits i les exigències mínimes previstes en la lletra a de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.

Perfils professionals	Personal professional i voluntariat. Ajuda externa de suport i acompanyament de professionals (treballador/a social, educador/a social, psiquiatre/a, psicòleg/loga, personal dels serveis sanitaris) i de voluntariat.
Ràtios professionals	Es disposarà de personal suficient en nombre i perfil per a la prestació del servei, segons les necessitats de cada supòsit.
Estàndards de qualitat	Els que estableix el Pla de qualitat previst en la Llei de serveis socials per a aquesta prestació.
Criteris d'accés - normativa reguladora	Els criteris d'accés són els següents: a) estar acreditat com a persona en situació de sensellarisme pels serveis socials municipals o per una entitat habilitada, i b) estar empadronat en un municipi de Catalunya.
Prestació	1.1.7.4. Servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'establiment residencial, d'allotjament dotacional o d'allotjament equiparable
Garantia de la prestació	Prestació garantida.
Descripció	Servei que ofereix un espai residencial digne a les persones en situació de sensellarisme a través d'un establiment residencial, d'un allotjament dotacional o d'un allotjament equiparable.
Objecte	Facilitar un espai on dormir-hi i on poder-hi desenvolupar la vida privada.
Funcions	Allotjament. Acolliment. Convivència. Suport personal. Higiene personal. Bugaderia i repàs de la roba.
Tipologia de la prestació	Prestació de servei: servei bàsic.
Situació de la població destinatària	Persones en situació de sensellarisme.
Edat població destinatària	A partir del 18 anys.
Forma de prestació	En establiment residencial, allotjament dotacional o allotjament equiparable que satisfaci els requisits i les exigències mínimes previstes en la lletra a de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.
Perfils professionals	Personal professional i voluntariat. Ajuda externa de suport i acompanyament de professionals (treballador/a social, educador/a social, psiquiatre/a, psicòleg/loga, personal dels serveis sanitaris) i voluntariat.
Ràtios professionals	Es disposarà de personal suficient en nombre i perfil per a la prestació del servei, segons les necessitats de cada supòsit.
Estàndards de qualitat	Els que estableix el Pla de qualitat previst en la Llei de serveis socials per a aquesta prestació.
Criteris d'accés - normativa reguladora	Els criteris d'accés són els següents: a) estar acreditat com a persona en situació de sensellarisme pels serveis socials municipals o per una entitat habilitada, i b) estar empadronat en un municipi de Catalunya.»

Quatre. S'afegeix un nou apartat 1.1.8, en l'annex 1, amb la redacció següent:

«1.1.8 Servei de centre de baixa exigència»

Cinc. La prestació 1.1.8 Servei de centre de baixa exigència es defineix de la manera següent:

«Prestació	1.1.8. Servei de centre de baixa exigència
Garantia de la prestació	Prestació garantida.
Descripció	Servei d'acolliment i de suport que ofereix un espai per a reposar i pernoctar a les persones en situació de sensellarisme.
Objecte	Facilitar un espai on reposar-hi i dormir-hi.

Funcions	Allotjament. Acolliment. Convivència. Suport personal.
Tipologia de la prestació	Prestació de servei: servei bàsic.
Situació de la població destinatària	Persones en situació de sensellarisme.
Edat població destinatària	A partir del 18 anys.
Forma de prestació	En centre de baixa exigència que compleixi els requisits i les exigències previstes en la lletra b de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, o en equipament d'emergència o urgència.
Perfils professionals	Personal professional i voluntariat.
Ràtios professionals	Es disposarà de personal suficient en nombre i perfil per a la prestació del servei.
Estàndards de qualitat	Els que estableix el Pla de qualitat previst en la Llei de serveis socials per a aquesta prestació.
Criteris d'accés - normativa reguladora	El criteri d'accés és el de trobar-se en situació de sensellarisme.»

2. Atès que les noves prestacions 1.1.7 i 1.1.8, ja ho cobreixen, es suprimeix l'expressió «o que no en disposen» de la Descripció de la prestació «1.1.3.2 Servei de residència temporal per a persones adultes en situació d'exclusió social».

3. El Govern de la Generalitat de Catalunya pot modificar a través d'una norma reglamentària amb rang de Decret les modificacions introduïdes per aquesta llei al Decret 142/2010, d'11 d'octubre, pel qual s'aprova la Cartera de Serveis Socials 2010-2011.

Disposició final tercera. Modificació del Text únic de la Llei de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

El Text únic de la Llei de la funció pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que resulta de la refosa aprovada pel Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, es modifica en els termes següents:

U. S'afegeix una nova lletra q a l'article 115, amb la redacció següent:

«q) El fet d'impedir o dificultar a una persona, d'una manera intencionada, la realització d'un tràmit o l'accés a un servei públic o establiment obert al públic, per causa de la seva condició de persona en situació de sensellarisme.»

Dos. S'afegeixen les dues noves lletres v i w a l'article 116, amb la redacció següent:

«v) La comissió d'una represàlia discriminatòria a una persona en situació de sensellarisme.»

«w) El fet d'impedir l'ús de l'espai públic previst en l'apartat 5 de l'article 17 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, quan es compleixin les condicions que s'hi estableixen i la persona o les persones en situació de sensellarisme respectin les condicions previstes en aquell apartat.»

Tres. S'afegeix una nova lletra i a l'article 117, amb la redacció següent:

«i) L'incompliment de formular les denúncies a què obliga l'article 44 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.»

Disposició final quarta. Modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania

La Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, es modifica en els termes següents:

S'afegeix entre les situacions previstes a la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 7 la de les persones que es troben en situació de sensellarisme, de manera que la lletra *a* esmentada queda redactada de la manera següent:

«a) Ésser majors de vint-i-tres anys, o de divuit anys si es troben en alguna de les situacions següents:

- Tenir menors o persones amb discapacitat a càrrec.
- Ésser òrfenes dels dos progenitors.
- Haver estat víctimes de violència masclista en l'àmbit de la llar.
- Trobar-se en la situació de sensellarisme definida en la lletra *c* de l'article 5 de la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme.
- Qualsevol altra situació o circumstància que s'estableixi per reglament.»

Disposició final cinquena. Modificació de la Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris

La Llei 2/1997, de 3 d'abril, sobre serveis funeraris, es modifica en els termes següents:

U. Es numeren de nou els apartats 3, 4 i 5 de l'article 7, que passen a ser, respectivament, els apartats 4, 5 i 6.

Dos. S'intercala un nou apartat 3 a l'article 7, amb la redacció següent:

«3. Les persones difuntes que, d'acord amb allò previst en la lletra *d* de l'apartat anterior, es beneficiïn de la prestació gratuïta o de forma bonificada del servei, tenen dret, juntament amb la prestació de les altres funcions de l'activitat dels serveis funeraris considerats mínims, i si ho sol·liciten algun familiar o els serveis socials municipals, a la prestació del servei de tanatori, el qual comprendrà la prestació de sala de vetlla, per un període mínim de tres hores, i d'oratori per un període mínim de 30 minuts.

Si amb posterioritat a la prestació dels serveis funeraris es tenia coneixement del fet que el difunt disposava de patrimoni, els hereus o els familiars que, d'acord amb la legislació civil, resten obligats a la prestació d'aliments, hauran de contribuir a les despeses de la prestació del servei de tanatori d'acord amb allò que es fixi reglamentàriament. En el supòsit dels familiars no hereus, l'administració municipal en el terme de la qual s'hagi prestat el servei de tanatori realitzarà la corresponent liquidació a través d'un procediment contradictori.»

Disposició final sisena. Aprovació dels Plans d'actuació municipals contra el sensellarisme

1. En el termini d'un any a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, els municipis de més de 50.000 habitants que comptin amb més de 20 persones en situació de sensellarisme han d'haver aprovat el Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme.

2. Quan un municipi que no estigui obligat a elaborar i aprovar el Pla d'actuació municipal contra el sensellarisme passi a reunir les dues condicions que l'obliguen a fer-ho, haurà d'haver-lo aprovat abans del dia 31 de desembre de l'any següent al del compliment de les dues condicions.

Disposició final setena. Adaptació de les ordenances municipals als preceptes de la llei

Els municipis de Catalunya que tenen aprovades ordenances sobre comportament cívic o convivència ciutadana en l'espai públic tenen l'obligació d'adaptar-les, quan continguin preceptes que s'hi oposin, als principis i a les disposicions d'aquesta llei, en un termini de sis mesos a comptar des de la seva entrada en vigor.

Disposició final vuitena. Espais residencials dignes per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'habitatge d'inserció i mandat de modificació de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, i de modificació del Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha d'aprovar, en el termini de vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, un decret que estableixi els criteris i els principis generals als quals han de subjectar-se els procediments que han d'aprovar les administracions i les entitats habilitades que siguin titulars d'habitatges d'inserció per a procedir a adjudicar-los quan estiguin adscrits a un espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme. Quan l'habitatge sigui de titularitat pública, en el procediment d'adjudicació, que, atesa la naturalesa urgent del servei, no té que ser necessàriament de concurrència competitiva, serà preceptiva l'emissió d'un informe per part dels serveis socials municipals.

2. En el cas dels espais residencials dignes per a persones en situació de sensellarisme en modalitat d'habitatge d'inserció en règim de lloguer, o d'un altre règim d'ús, no són d'aplicació les prestacions per al pagament del lloguer regulades en el Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge. Per a ajudar a satisfer el lloguer o el cost d'un altre règim d'ús en aquells supòsits, la llei crea en la disposició final novena, completada per la disposició final desena, una nova prestació de dret subjectiu, que afegeix a la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, que es denomina: «prestació per a facilitar l'accés a un espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, a les persones que, d'acord amb la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, es troben en la situació de sensellarisme».

3. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha de presentar al Parlament de Catalunya en el termini d'un vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, un projecte de llei de modificació de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, per tal d'incorporar-hi mesures que permetin incrementar el nombre d'habitatges d'inserció amb l'objectiu de poder cobrir les necessitats d'espais residencials dignes per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat d'habitatge d'inserció.

4. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha de modificar, en el termini de vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, el Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge, per a cohonestar-lo amb les exigències de la llei i, en particular, tenir-hi present les incorporacions de polítiques o programes de HFL, PHF i CHF per a les persones en situació de sensellarisme que accedeixin a un espai residencial digne en modalitat d'habitatge d'inserció o de qualsevol altre tipus d'habitatge equiparable que permeti l'autonomia personal del beneficiari.

Disposició final novena. Modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic per a crear una nova prestació de dret subjectiu denominada «prestació per a facilitar l'accés a un espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, a les persones que, d'acord amb la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, es troben en la situació de sensellarisme»

La Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic, es modifica en els termes següents:

S'afegeix un nou article 20 *bis* amb la redacció següent:

«Article 20 *bis*. Prestació per a facilitar l'accés a un espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, a les persones que, d'acord amb la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, es troben en la situació de sensellarisme

1. Es crea una prestació de dret subjectiu per atendre el pagament del lloguer, o del cost del règim d'ús que correspongui, d'un espai residencial digne en modalitat

d'habitatge d'inserció, per a les persones en situació de sensellarisme a qui se'ls adjudiqui un d'aquests habitatges i no disposin de prou ingressos per a satisfer el lloguer o el cost del règim d'ús corresponent.

2. Tenen dret a ésser beneficiàries de la prestació regulada en aquest article les persones en situació de sensellarisme que es trobin en la situació definida en l'apartat anterior.

3. La quantia mensual de la prestació regulada per aquest article serà, per a cada persona beneficiària, la quantitat que resulti de la diferència entre l'import del lloguer, o del cost del règim d'ús corresponent, i la quantitat que, d'acord amb els seus ingressos, pugui destinar al pagament del lloguer o al pagament d'aquell cost. Per al càlcul de la quantia es tindrà en compte que els ingressos totals mensuals de la persona beneficiària més l'import mensual de la prestació no poden ser en cap cas inferiors a l'indicador de renda de suficiència establert per l'article 15.2, i, a més, que la quantia ha de permetre satisfer l'import del lloguer de l'habitatge d'inserció, o el cost del seu règim d'ús, sense detriment de les altres necessitats que ha de cobrir l'indicador de renda de suficiència.

4. La quantia mensual de la prestació es modificarà quan variïn els ingressos de la persona beneficiària.

5. Són causes d'extinció de la prestació regulada en aquest article, a més de les establertes amb caràcter general, les següents:

a) Disposar d'uns ingressos superiors a l'indicador de renda de suficiència que permetin satisfer l'import del lloguer o el cost del règim d'ús de l'habitatge d'inserció, i l'import de les altres necessitats que preveu cobrir l'indicador de renda de suficiència.

b) L'extinció del contracte de lloguer de l'espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, o del règim d'ús corresponent, del qual el beneficiari n'era el llogater o l'usuari.

6. La prestació creada per aquest article per a facilitar l'accés a un espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, a les persones que es troben en situació de sensellarisme, és compatible amb la percepció de qualsevol altre prestació, ajut o subvenció. Tanmateix, al supòsit previst en aquest article no li són d'aplicació les prestacions per al pagament del lloguer i les prestacions d'urgència especial que, en desplegar allò que estableix l'article 72 de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, regula el Decret 75/2014, de 27 de maig, del Pla per al dret a l'habitatge.»

Disposició final desena. Modificació del Decret 142/2010 d'11 d'octubre, pel qual s'aprova la Cartera de Serveis Socials 2010-2011

A més de la modificació realitzada al Decret 142/2010, d'11 d'octubre, pel qual s'aprova la Cartera de Serveis Socials 2010-2011, per la disposició final segona de la llei, l'esmentat Decret es modifica també en els termes següents:

S'afegeix un nou apartat 2.1.17 en l'annex 1, amb la redacció següent:

«2.1.17 Prestació per a facilitar l'accés a un espai residencial digne, en modalitat d'habitatge d'inserció, a les persones que, d'acord amb la Llei XX/202X, de XX de xxxxx, de mesures transitòries i urgents per a fer front i erradicar el sensellarisme, es troben en la situació de sensellarisme».

Disposició final onzena. Modificació del Decret 205/2015, de 15 de setembre, del règim d'autorització administrativa i de comunicació prèvia dels serveis socials i del Registre d'Entitats, Serveis i Establiments Socials, i valoració del Decret 69/2020, de 14 de juliol, d'acreditació, concert social i gestió delegada en la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha de modificar, en el termini de vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, el Decret 205/2015, de 15 de

setembre, del règim d'autorització administrativa i de comunicació prèvia dels serveis socials i del Registre d'Entitats, Serveis i Establiments Socials per a adaptar les previsions que s'hi contenen per a les modalitats del servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme de pensió, hotel, alberg, establiment residencial, allotjament dotacional o de qualsevol tipus d'allotjament equiparable, i per al servei de centre de baixa exigència,

2. En aquesta adaptació caldrà seguir els criteris següents:

a) Les pensions i els hotels que prestin el servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, i els albergs l'activitat principal dels quals no sigui la prestació d'aquest servei, no precisaran l'autorització administrativa regulada en el Decret. Així mateix, les condicions materials mínimes, les característiques i els requisits tècnics que, segons el Decret, han de complir els establiments, no seran d'aplicació a les pensions, els hotels i els albergs esmentats, els quals han de respectar les condicions materials, característiques i requisits tècnics que siguin exigibles en el seu sector.

b) Les condicions previstes en el Decret seran d'aplicació, un cop adaptades, als establiments residencials, allotjaments dotacionals i altres allotjaments equiparables que prestin el servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme que es creïn una vegada transcorreguts sis mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei. Pel que fa als establiments esmentats que estiguin en funcionament en el moment de l'entrada en vigor de la llei o que entrin en funcionament abans no transcorrin sis mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, cal establir un període de temps raonable i suficient perquè puguin ajustar-se a les condicions previstes en el Decret, una vegada hagi estat adaptat.

c) Sigui quina sigui la modalitat de prestació, l'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme sempre ha de respectar les característiques especificades en la lletra a de l'article 5 de la llei.

3. En el termini de vuit mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de valorar la idoneïtat dels requisits d'acreditació establerts en el Decret 69/2020, de 14 de juliol, d'acreditació, concert social i gestió delegada en la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública, per als serveis regulats en aquesta llei quan resulti que es prestin en règim de concert social o de gestió delegada, i, si esqueia, modificar-los.

Disposició final dotzena. Estratègia Integral per a fer front i erradicar totes les manifestacions de sensellarisme a Catalunya

1. En el termini d'un any a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de proposar al Consell Nacional d'Entitats d'atenció i lluita contra el sensellarisme, i a aquelles altres entitats que no en formen part per la circumstància de treballar en àmbits de l'exclusió residencial o de la privació d'habitatge no compresos en els supòsits definits en aquesta llei com de sensellarisme, una Estratègia Integral per a fer front i erradicar totes les manifestacions de sensellarisme, exclusió residencial o privació d'habitatge presents a Catalunya.

2. En l'elaboració de l'Estratègia Integral hi han de participar l'administració pública de la Generalitat de Catalunya, una representació dels ens locals de Catalunya, persones expertes i les entitats que treballen en el camp del sensellarisme, l'exclusió residencial o la privació d'habitatge, i es prendrà com a base de treball la documentació produïda en virtut de l'aplicació de l'Acord GOV/161/2016, de 20 de desembre, pel qual s'aprova l'elaboració de l'Estratègia Integral per a l'Abordatge del Sensellarisme a Catalunya.

3. L'Estratègia Integral per a fer front i erradicar totes les manifestacions de sensellarisme a Catalunya ha d'abraçar el conjunt de supòsits compresos, en el moment d'aprovar-se la llei, en les 13 categories operatives de la tipologia de situacions de privació d'habitatge denominada ETHOS.

Disposició final tretzena. Vocabulari en matèria de sensellarisme

El Govern de la Generalitat de Catalunya ha d'instar l'Institut d'Estudis Catalans, com a autoritat lingüística, perquè adopti un vocabulari propi en l'àmbit del sensellarisme i sigui inclòs en el Diccionari de la Llengua Catalana, amb l'objecte de normalitzar-ne les expressions i sensibilitzar la població sobre les situacions descrites en aquesta llei. En concret, caldrà que s'estudii la incorporació en el Diccionari de paraules com aporofòbia o sensellarisme, o d'altres que en siguin equivalents.

Disposició final catorzena. Modificacions legislatives

El Parlament de Catalunya ha de remetre a la Mesa del Congrés dels Diputats, d'acord amb les facultats previstes a l'apartat 2 de l'article 87 de la Constitució, una proposició de llei orgànica modificativa del Codi penal per a sancionar les conductes reprovables de les quals siguin víctimes les persones que es trobin en situació de sensellarisme, i delegar davant del Congrés dels Diputats un màxim de tres membres del Parlament de Catalunya encarregats de la seva defensa.

Disposició final quinzena. Desplegament reglamentari

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya i els titulars dels departaments corresponents en cada cas, en l'àmbit de les competències respectives, han de dictar inexcusablement, en el termini de sis mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per a desplegar-la i per a executar-ne els preceptes.

2. En el termini de sis mesos a comptar des de l'entrada en vigor de la llei, el Govern de la Generalitat de Catalunya i el titular del departament corresponent en cada cas, d'acord amb les competències respectives, han de dictar inexcusablement els reglaments als quals la llei es remet expressament a través de remissions singulars o específiques.

Disposició final setzena. Entrada en vigor

1. Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

2. No obstant això, el dret de les persones en situació de sensellarisme a un espai residencial digne, reconegut en l'article 12 de la llei, tindrà plens efectes un cop transcorreguts dos anys a comptar des de l'entrada en vigor de la llei.

3. Així mateix, la restricció de supòsits d'utilització del servei d'espai residencial digne per a persones en situació de sensellarisme, en modalitat de pensió, hotel, alberg o allotjament equiparable, establerta en la primera part de l'apartat 4 de l'article 12 de la llei, tindrà efectes un cop transcorreguts cinc anys a comptar des de l'entrada en vigor de la llei.

Disposició final dissetena. Impacte pressupostari

Els preceptes que eventualment comportessin la realització de despeses amb càrrecs als Pressupostos de la Generalitat, o una disminució dels ingressos, produiran efectes a partir de l'entrada en vigor de la Llei de pressupostos corresponent a l'exercici pressupostari immediatament posterior a l'entrada en vigor de la llei.

Palau del Parlament, 24 de gener de 2022

Alícia Romero Llano, GP PSC-Units; Marta Vilalta i Torres, GP ERC; Mònica Sales de la Cruz, GP JxCat; Eulàlia Reguant i Cura, GP CUP-NCG; David Cid Colomer, GP ECP; Ignacio Martín Blanco, GP Cs; Alejandro Fernández Álvarez, GP Mixt, portaveus